

1 Tesaloniceni 1:1

1. Pavel. Epistola aceasta începe ca și celelalte, cu salutări (vezi comentariul de la Romani 1,1). Apostolul nu trebuie să facă o introducere lungă deoarece cititorii îl cunosc bine și probabil trecuse numai un scurt timp de când plecase de la ei.

Vezi harta cu evenimentele asociate scrierilor apostolului Pavel către Tesaloniceni

Deși Pavel îi amintește și pe Sila și Timotei, este evident că doar el este autorul epistolei (cap. 2,18; 3,5; 4,13; 5,1.23.27). Dar în timp ce scrie se gândește la Sila și la Timotei, și de-a lungul celor cinci capitole ale cărții folosește adesea pronumele plural „noi” (cap. 1,2; 2,2; 3,1; 4,1; 5,12). Fără îndoială că cei doi tovarăși ai lui au fost de acord cu toate îndemnurile pe care apostolul le-a scris în numele lor.

Silvan. Apare în Faptele Apostolilor cu numele mai scurt, Sila (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 15,22.34.40). El fusese cu Pavel în Filipi (Faptele Apostolilor 15,40.41; 16,12.19), îl însoțise la Tesalonic (Faptele Apostolilor 17,1.4), împreună cu el fusese alungat din Berea (Faptele Apostolilor 17,10) și rămăsese în acest oraș după plecarea lui Pavel la Atena (Faptele Apostolilor 17,10). Mai târziu s-a reîntâlnit cu apostolul la Corint (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 18,5; 2 Corinteni 1,19). El e amintit înainte de Timotei poate pentru că era mai în vârstă și conlucra cu Pavel de mai mult timp.

Timotei. O transliterare a gr. Timotheos, redat adesea Timotei. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 16,1. Era din districtul din orașelor Derbe și Listra, îl însoțise pe Pavel în a doua călătorie misionară (Faptele Apostolilor 16,1–3) și conlucrase cu Pavel în Filipi, Tesalonic și Berea (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,14). Tânărul evanghelist fusese trimis la biserica din Tesalonic și raportul lui despre starea ei a reprezentat contextul imediat în care Pavel și-a scris epistola (1 Tesaloniceni 3,1.6).

Biserica. Gr. ekklesia (vezi comentariul de la Matei 18,17). Pavel își adresează scrisoarea întregii grupări de credincioși din Tesalonic, în altă parte face referire la creștini numindu-i „sfinți” (Romani 1,7; etc). El nu-i menționează aici pe principalii slujbași ai bisericii, așa cum face în epistola către filipeni (cap. 1,1).

Tesalonicenilor. Obiceiul lui Pavel (Romani 1,7; 1 Corinteni 1,2; 2 Corinteni 1,1; Efeseni 1,1; Filipeni 1,1; Coloseni 1,2) este de a aminti numele cetății în care se aduna un anumit grup de credincioși; dar aici și în 2 Tesaloniceni 1,1 el face referire la „tesaloniceni”. E dificil de găsit vreo însemnătate în această formă de adresare, deși s-a sugerat că aici Pavel intenționează să-i includă nu doar pe cei care locuiesc în oraș, ci și pe cei care veneau din împrejurimi. Este imposibil de aflat cât de mare era biserica tesalonicenilor, deși Faptele Apostolilor 17:4 sugerează că la început era un număr mare de membrii.

În Dumnezeu. Expresia aceasta ar trebui legată de cuvântul „Biserica”, așa cum sugerează cuvintele „care este” din traducerea KJV [și alte versiuni]. Biserica există numai când este fixată „în Dumnezeu”, numai când toți membrii ei sunt uniți în El (vezi comentariul de la Romani 1,7; Efeseni 1,1; Filipeni 1,1).

Tatăl. Pentru a vedea semnificația cuvântului „Tată” în acest context, vezi comentariul de la Romani 1,7 și cu salutările din alte epistole pauline.

Domnul Isus Hristos. Înaintea acestui nume trebuie adăugată prepoziția „în”, [ca în KJV și altele versiuni], pentru a arăta că biserica există nu numai în virtutea unirii cu Dumnezeu, ci și prin unirea cu Fiul (vezi comentariul de la Romani 8,1; 1 Corinteni 1,2). Acest titlu alcătuit din trei nume reflectă cristologia lui Pavel, înțelegerea lui cu privire la natura lui Hristos. El știe că Stăpânul lui e Domnul și Mântuitorul umano-divin (vezi comentariul de la Filipeni 2,5).

Har. Gr. charis (vezi comentariul de la Romani 1,7).

Pace. Vezi comentariul de la Romani 1,7.

De la Dumnezeu. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea părții care urmează în verset după cuvintele „de la Dumnezeu”, care se poate să fi fost introdusă din 2 Tesaloniceni 1,2 mai târziu.

1 Tesaloniceni 1:2

2. Mulțumim. Fie că folosește doar formal pluralul „noi”, referindu-se numai la sine, fie că scrie și din partea lui Sila și a lui Timotei, înțelesul este clar. Când Pavel și tovarășii lui ascultă raportul lui Timotei cu privire la starea credincioșilor din Tesalonic sunt umpluți de recunoștință și îi aduc mulțumire lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Romani 1,8).

Lui Dumnezeu. Apostolul Îl recunoaște pe Cel căruia I se datorează toată mulțumirea. Excelența la care ajunseră tesalonicenii erau rezultatul puterii lui Dumnezeu care lucra în ei.

Totdeauna ... pentru voi toți. Tactul de care dă dovadă Pavel strălucește pe paginile epistolelor sale. El dorește ca nimeni să nu se simtă desconsiderat; se străduiește să-i cuprindă pe toți în salutările sale și întocmește cu grijă lista persoanelor al căror nume le amintește (vezi comentariul de la Filipeni 1,4; compară cu Romani 16,1–15; Coloseni 4,7–17).

În rugăciunile noastre. Sau „în timpul rugăciunilor noastre”. Expresia explică sensul cuvântului „întotdeauna”. Cu siguranță că Pavel și tovarășii lui aveau momente stabile de rugăciune, mijlocind pentru creștinii din Tesalonic, menționându-i individual și preocupându-se de bunul lor mers.

1 Tesaloniceni 1:3

3. Ne aducem aminte fără încetare. Pavel își aduce aminte de ceea ce el însuși văzuse în Tesalonic și ce-i relatase apoi Timotei (cap. 3,6). Amintirea continuă a caracterului creștin și a roadele spirituale ale credincioșilor lua forma unei rugăciuni de mulțumire la adresa lui Dumnezeu.

Înaintea lui. [„În vederea”, KJV]. Mai degrabă „înaintea”, „în prezența lui”. Acești credincioși, suferind din cauza persecuției, trăiau astfel în prezența lui Dumnezeu. Crediința, iubirea și speranța lor erau reale nu doar înaintea oamenilor, ci și înaintea lui Dumnezeu, Cercetătorul inimilor. De asemenea, se poate ca Pavel să fi trecut cu gândul de la mântuirea prin Hristos la ziua judecății, când tesalonicenii se vor înfățișa fără frică înaintea Creatorului lor.

Dumnezeu, Tatăl nostru. [„Dumnezeu și Tatăl nostru”, KJV]. Sau „Dumnezeu și anume Tatăl nostru”, sau „Dumnezeu și Tatăl nostru”.

Lucrarea credinței voastre. Pavel se concentrează asupra celor trei calități ale tesalonicenilor – credința, iubirea și speranța. În Coloseni 1,4,5, 1 Tesaloniceni 5,8 și mai ales în celebrul său tratat despre iubire (1 Corinteni 13), el scoate în evidență aceste trei virtuți ca elemente fundamentale ale caracterului creștin. Aici el se preocupă de dovezile exterioare ale acestor virtuți, deoarece vorbește despre ceea ce observase pe când era cu ei și despre ceea ce își aduce aminte acum. „Lucrarea credinței” se referă la faptele, spirituale sau vremelnice, care erau inspirate de credință. O asemenea expresie evidențiază natura practică a adevăratei credințe, care își dovedește existența prin fapte creștinești.

Osteneala. Gr. kopos, „necazul”, „truda”, arătând efortul intens unit cu truda și necazul. Aici, „osteneala dragostei” înseamnă munca determinată de iubire, care de bunăvoie ia asupra sa necazul și durerea, pentru mântuirea altora. Pavel se bucură că atunci când biserica este expusă la felurite necazuri, membrii ei își vin unii altora în ajutor cu osteneală și cu sacrificiu. Această grijă iubitoare pentru binele reciproc și credința lor arzătoare erau o dovadă convingătoare a adevăratei lor convertiri (AA 262).

Tăria. [„Răbdarea”, KJV]. Gr. hupomone, „răbdarea”, „stăruință” (vezi comentariul de la Romani 2,7).

Nădejdi. Pavel vorbește aici de stăruința susținută de speranța credinței creștine. Speranța aceasta nu este un optimism vag, ci o „nădejde în Domnul nostru Isus Hristos”, adică nădejdea centrată în Isus Hristos, nădejdea mântuirii prin El (cap. 5,8,9); speranța apropiatei Sale veniri pentru a-i elibera pe creștini (1 Tesaloniceni 4,13–18; compară cu Tit 2,13). Răbdarea și statornicia lor vin din speranță, pentru că având în vedere slava viitoare, ei suportă mai voios suferința. Speranța este ancora sufletului (Evrei 6,19).

1 Tesaloniceni 1:4

4. Știm. [„Știind”, KJV]. O referire la ceva care e în general recunoscut (vezi comentariul de la

Romani 3,19).

Frați. Termenul acesta, folosit la singular sau la plural de 19 ori în această epistolă, arată dragostea lui Pavel pentru creștinii din Tesalonic și relația lui apropiată cu ei.

De Dumnezeu. Așa cum se observă din versiunea greacă, expresia aceasta ar trebui să stea pe lângă cuvântul „iubiți” [ca în versiunea Cornilescu], și nu ar trebui atașată [ca în KJV] de cuvintele următoare, „alegerile voastre”; deci ar trebui să sune „frați prea iubiți de Dumnezeu”, ca în versiunea românească a lui Cornilescu. Descrierea aceasta exprimă atât iubirea apostolului cât și iubirea lui Dumnezeu pentru credincioșii tesaloniceni (vezi Romani 1,7; 2 Tesaloniceni 2,13).

Alegerea. Gr. ekloge, „lucrarea de alegere” (vezi comentariul de la Romani 9,11). Dumnezeu îi alege pe credincioșii tesaloniceni pentru mântuire „în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2,13). Că apostolul nu vorbea aici de o alegere absolută a bisericii tesalonicene ca un tot este arătat mai departe prin exprimarea temerii că unii din ei ar putea ajunge să cadă sub ispită și munca lui să fie în zadar (1 Tesaloniceni 3,5). Pentru o abordare mai detaliată a alegerii și a predestinației, vezi comentariul de la Ioan 3,17–19; Romani 8,29; 9,11; 11,5; Efeseni 1,4.14; 3,11. În nici un loc din Scriptură nu găsim vreun argument pentru doctrina că Dumnezeu a predestinat unele persoane la viața veșnică, cu corolarul ei revoltător că El a predestinat restul omenirii la moarte veșnică. Adevărata doctrină susținută de Biblie, și anume alegerea, include în sine atât voința lui Dumnezeu cât și voința omului.

1 Tesaloniceni 1:5

5. Evanghelia. Gr. euaggelion, (vezi comentariul de la Marcu 1,1). Pavel vorbește despre Evanghelia care le fusese încredințată lui și tovarășilor săi (1 Tesaloniceni 2,4) și pe care o proclamau cu credincioșie. În sinagoga din Tesalonic Pavel deschisese Scripturile Vechiului Testament și predicase despre un Mesia care urma să sufere și să moară pentru păcatele omenirii și să fie înviat dintre morți și prin urmare Isus era Hristosul (Faptele Apostolilor 17,2.3; AA 225–227). Puterea acestei Evanghelii era demonstrată de multe vieți care fuseseră schimbate în urma acestei acceptări (Faptele Apostolilor 17:48).

Și. [„Dar și”, KJV]. Conjunția aceasta, luată împreună cu „numai”, care urmează imediat, pune cuvintele în contrast cu faptele inspirate de Duhul.

Putere. Gr. dunamis (vezi comentariul de la Luca 1,35). Vezi comentariul de la 1 Corinteni 2,4; 4,20, unde „cuvânt” și „putere” sunt puse în contrast. Perioada lucrării lui Pavel în Tesalonic (Faptele Apostolilor 17,1–4), deși scurtă, a cuprins minuni și demonstrații ale puterii Evangheliei, cu toate că în relatarea biblică sunt date puține detalii.

Duhul Sfânt. Vezi comentariul de la Matei 1,18. Sintagma „cu Duhul Sfânt”, [„în Duhul Sfânt”] implică faptul că Evanghelia a venit la tesaloniceni prin influența Duhului Sfânt, așa că se putea spune, pe bună dreptate, că influența Duhului Sfânt străbătuse întreaga lucrare. În felul acesta Pavel respingea orice merit personal cu privire la succesul Evangheliei.

Îndrăzneală. [„Asigurare”, KJV]. Adică încredere sau convingere. Evanghelia era predicată cu încredere și cu convingere deoarece Pavel și tovarășii săi știau că sunt împuterniciți de Duhul Sfânt.

Știți. Pavel face apel la faptul că tesalonicenii văzuseră comportamentul misionarilor din mijlocul lor. Cel care dă ca exemplu propria lui purtare trebuie să aibă o conștiință curată, iar Pavel nu s-a temut niciodată să le atragă credincioșilor atenția către propriul său comportament. Cele câteva referiri la viața pe care a trăit-o în Tesalonic (cap. 2,1.2.5.9–11), pot da de înțeles că unii denaturau purtarea lui și se străduiau să-i slăbească influența. El a întâmpinat asemenea denaturări susținând că nu numai predicile, ci și viața evangheliștilor predica Evanghelia și aceasta se făcea spre binele tesalonicenilor înșiși.

1 Tesaloniceni 1:6

6. Ați călcat pe urmele. [„Ați devenit urmași”, KJV]. Gr. mimetai, literal „imitatori” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 4,16; Efeseni 5,1). Pavel consideră faptul acesta o dovadă în plus că Dumnezeu îi alesese pentru mântuire. Așa cum Pavel predicase prin puterea Duhului Sfânt, tot așa și tesalonicenii primiseră cuvântul cu bucuria dată de Duhul Sfânt. Drept urmare ei erau zeloși în a face voia

lui Dumnezeu.

Domnului. Pavel nu îi lăsase pe tesaloniceni doar cu un exemplu omenesc. El îi ajutase să fie calce pe urmele Domnului. Aceasta era metoda apostolului (compară cu 1 Corinteni 11,1); în consecință, când a plecat din mijlocul lor, ei și-au putut aținti ochii la Hristos, exemplul desăvârșit.

Primit. Gr. dechomai, care înseamnă primire de bunăvoie, primire călduroasă.

Necazuri. Grecesul thlipsis (vezi comentariul de la Romani 5,3). Membrii din Tesalonic se convertiseră înconjurați de o puternică împotrivire (Faptele Apostolilor 17,5–9; 1 Tesaloniceni 2,14). În biserica primară convertirea cerea de obicei curaj și o puternică lepădare de sine, deoarece creștinul proaspăt botezat era adesea crunt persecutat (vezi comentariul de la Matei 24,21). Această persecuție era în realitate o binecuvântare, deoarece tindea să curețe și să purifice biserica și să aducă pe credincioși într-o mai strânsă comuniune cu Hristos (vezi AA 262). Deși era cumplit, necazul nu îi descuraja pe convertiți. Dimpotrivă, suferința lor era însoțită de bucuria care venea de la Duhul Sfânt (compară cu Galateni 5,22).

1 Tesaloniceni 1:7

7. Pildă. [„Exemple”, KJV]. Gr. tupoi, singular tupos, „tip”, „exemplu” (vezi comentariul de la Romani 5,14). Acești credincioși se conformaseră după modelul vieții apostolului și a Domnului, iar acum, la rândul lor, deveniseră modele sau pilde de urmat pentru alți creștini. Ei erau exemple în ce privește hotărârea cu care s-au convertit la creștinism și zelul cu care îi răspândeau învățăturile. Faptul că tesalonicenii au devenit exemple pentru alții, atât de repede după convertirea lor, laudă calitatea mărturiei lor creștine.

Din Macedonia și din Ahaia. Acestea sunt cele două provincii în care a fost împărțită Grecia după ce, în anul 146 î.d.Hr., a fost adusă sub dominație romană. (vezi Vol VI, harta din fața p. 33). Mărturia lui Pavel arată cât de întinsă era influența credincioșilor tesaloniceni printre frații lor creștini.

1 Tesaloniceni 1:8

8. Cuvântul Domnului. Adică Evanghelia pe care tesaloniceni o primiseră atât de binevoitori și la rândul lor o transmiteau altora (AA 256).

Răsunat. Gr. execheo, „a suna”, „a răsună”, „a reverbera”.

Credința voastră în Dumnezeu. Cei mai mulți credincioși fuseseră înainte păgâni (v. 9). Acum, atât prin viața lor adevărată de creștini cât și prin zelul lor misionar, dovedeau că au o credință veritabilă în Dumnezeu și în Evanghelia Sa. Mărturia lor era atât de clară încât nu era necesar ca Pavel și tovarășii lui să mai adauge ceva la ea. Li se putea da cea mai elogioasă recomandare.

Pretutindeni. [„În orice loc”, KJV]. Tesalonicul era un mare centru comercial de unde istorisirile cu privire la acești creștini serioși se răspândeau nu doar în alte părți ale Greciei, ci și în țări depărtate. Întrucât Pavel locuia pe atunci în Corint, un important port maritim, el putea primi cu ușurință vești despre activitățile convertiților lui.

1 Tesaloniceni 1:9

9. Ei înșiși. Adică aceia care îi istorisiseră apostolului. Oamenii aceștia, nesiliți de nimeni, i-au povestit lui Pavel despre marea schimbare care se săvârșise în Tesalonic prin lucrarea lui. O asemenea mărturie era cu mult mai valoroasă decât dacă ar fi fost auzită de Pavel din gura tesalonicenilor înșiși.

Idoli. Pavel tocmai venise de la Atena, unde sufletul său fusese foarte mâhnit la vederea acestei cetăți „pline de idoli” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,16). De aceea, a rămas impresionat de felul în care tesalonicenii își părăsiseră idolii în favoarea adevăratului Dumnezeu.

Întors la Dumnezeu. Compară expresia „credința [...] în Dumnezeu” (v. 8). Tesalonicenii întorseseră spatele idolilor și se îndreptaseră către Dumnezeu.

Să slujiți. Gr. douleuo, „a fi sclav”, „a da ascultare” (vezi comentariul de la Romani 1,1). Forma

verbului grecesc are sens continuu, „a stăruî în servire”.

Adevărat. Gr. alethinos, „adevărat”, „real”. Dumnezeu viu și adevărat este pus în contrast cu idolii fără viață și falși. Atât Pavel cât și convertiții lui erau conștienți de superioritatea inestimabilă a creștinismului în comparație cu toate celelalte religii.

1 Tesaloniceni 1:10

10. Așteptați. Sau „să continuați să așteptați”.

Din ceruri. Compară cu Filipeni 3,20. Ținta vieții convertiților lui Pavel era dublă – să-I slujească lui Dumnezeu și să aștepte revenirea lui Hristos. În această epistolă apostolul accentuează continuu doctrina celei de-a doua veniri a Domnului nostru (1 Tesaloniceni 1,10; 2,19; 3,13; 4,13–18; 5,23). Ce influență practică avea această „fericită nădejde” (Tit 2,13) asupra vieții credincioșilor tesaloniceni! Ei trăiau în așteptarea revenirii Domnului lor. Ea nu era însă o așteptare pasivă, deoarece ei îmbinau slujirea cu așteptarea. Atât de înflăcărați erau în speranța că la revenirea Sa glorioasă vor fi eliberați de cei care îi persecutau, încât se temeau ca nu cumva moartea să-i lipsească pe unii din ei de marea bucurie a întâlnirii cu El (compară cu AA 258).

Fiul Său. Este singura dată când se menționează în această epistolă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, în contrast cu dese referiri de acest fel din Romani și Galateni (Romani 1,3.4; Galateni 1,16 etc.).

Pe care L-a înviat. În epistola sa către Romani apostolul prezintă învierea lui Isus ca o dovadă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Romani 1,4). Aici, în cea care este considerată prima din epistolele sale, Pavel nu ezită să urmeze același raționament, recunoscându-L Hristos ca Fiul înviat al lui Dumnezeu.

Izbăvește. [„a izbăvit”, „a eliberat”, KJV]. Este mai corectă folosirea timpului prezent, „izbăvește”. În timp ce actul izbăvirii a fost realizat la Golgota, procesul izbăvirii este continuu și va fi desăvârșit doar la a doua venire a lui Hristos, când aceia care au acceptat lucrarea Mântuitorului vor fi pentru totdeauna eliberați din ghearele păcatului (vezi comentariul de la Matei 1,21; Romani 11,26).

Mânia viitoare. Literal, „mânia care vine”. Folosirea articulată a substantivului „mânie” îndreaptă atenția asupra unei anumite manifestări a dizgrației divine (vezi comentariul de la Matei 3,7; Romani 1,18).

În ce privește înțelesul cuvântului „mânie” (orge), vezi comentariul de la Romani 2,8 și compară-l cu cel de la Romani 1,18. Evanghelia aduce eliberare de mânia viitoare (Romani 5,9). Acelora care cred solia ei și acceptă condițiile ei, li se oferă viață veșnică și mânia lui Dumnezeu nu mai rămâne asupra lor (vezi comentariul de la Ioan 3,36; 5,24; 1 Ioan 3,14).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

2, 3 AA 256

5 MM 307

6–10AA 256

7, 8 ML 122; MM 307

9 Ev 19

1 Tesaloniceni 2:1

1. Voi înșivă. [„Deoarece, voi înșivă”, KJV]. Aici Pavel dezbate pe larg raționamentul început în cap. 1,5. Alții i-au mărturisit de bunăvoie despre succesul fenomenal al lucrării sale și al asociaților lui în Tesalonic (vezi comentariul de la cap. 1,9), dar acum apostolul apelează în mare parte la ceea ce tesalonicenii înșiși își aminteau. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să se poarte astfel încât atunci când

e atacat de calomnatori să poată fi în stare să facă un apel asemănător la ai lui.

Venirea. [„Intrarea”, KJV]. Adică vizita evanghelică a lui Pavel și a grupei lui (compară cu Faptele Apostolilor 17,1–4; 1 Tesaloniceni 1,9). Convertiții din Tesalonic știau cel mai bine care fusese efectul acestei vizite în viața lor.

Zadarnică. Literal, „goală” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,10). Credincioșii tesaloniceni erau ei înșiși dovada adevărului susținut de Pavel.

1 Tesaloniceni 2:2

2. După ce am suferit. După toate probabilitățile, Pavel și Sila și-au început lucrarea în Tesalonic la numai câteva zile după ce fuseseră bătuți în Filipi (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,1).

Batjocoriți. Fără îndoială că mulți credincioși văzuseră cu ochii lor urmele biciului roman (compară cu Galateni 6,17). Apostolul era foarte indignat de nedreptatea biciuirii publice a cetățenilor romani fără ca aceștia să fi fost mai întâi judecați (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 16,37).

Plini de încredere. [„Curajoși”, KJV]. Gr. parresiazomai, „a vorbi lămurit”, „a avea curaj”, „a îndrăzni”. După o pedeapsă așa de cruntă, ca cea suferită de evangheliști, niște impostori (vezi comentariul de la v. 3) nu ar fi avut curajul să-și continue așa de repede lucrarea într-un loc învecinat.

În Dumnezeu nostru. Pavel recunoaște că îndrăzneala lor nu era dată de un curaj obișnuit. Izvorul ei era la Dumnezeu. Apostolii predicau „Evanghelia lui Dumnezeu” și El însuși le dăduse curajul necesar pentru a o proclama neînfricați.

Evanghelia lui Dumnezeu. Adică Evanghelia care venea de la Dumnezeu.

În mijlocul multor lupte. Literal, „în multă luptă” (vezi comentariul de la Filipeni 1,30), adică înconjurați de o opoziție puternică. S-ar putea ca aceasta să fie și o referire la lupta interioară, ca în Coloseni 2,1.

1 Tesaloniceni 2:3

3. Propovăduirea. [„Îndemnarea”, KJV]. Gr. paraklesis, „mângâiere”, „consolare” (vezi comentariul de la Romani 12,8; 15,4; Filipeni 2,1). Aici se face referire la predicarea evangheliștilor. Evanghelia prezentată de apostoli în felul cel mai mișcător a adus mângâiere neamurilor care trăiseră în păgânismul lipsit de speranță și vorbise atât inimii cât și minții lor.

Nici pe rătăcire. [„nu pe înșelăciune”, KJV]. Sau „nici pe o greșală”. Pavel tăgăduiește aici acuzațiile calomniatoare făcute de dușmani, cum că această mișcare era lucrarea unor oameni amăgiți, mânați de motive sinistre și că era săvârșită prin metode clandestine. El și asociații lui nu erau niște fanatici rătăciți. Propovăduirea lor nu era bazată pe înșelăciune sau pe doctrine eronate. Dimpotrivă, era întemeiată pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. În interpretarea Cuvântului ei erau conduși de Duhul adevărului.

Necurăție. Gr. akatharsia, „impuritate”, de obicei folosit cu referire la necurăția sexuală (vezi comentariul de la Romani 1,24). Însă mulți interpreți consideră că aici cuvântul este folosit în sens figurat, de necurăție a minții și a motivelor, adică lăcomie. Pavel și tovarășii lui nu erau mânați de lăcomie sau de dorința de a avea mult.

Viclenie. Gr. dolos (vezi comentariul de la Romani 1,29). Aici este luat în discuție felul lucrării. Solia nu a fost proclamată cu înșelăciune, ci cu sinceritate totală. „Adevăratul israelit” nu are vicleșug în gura lui (vezi Ioan 1,47; Apocalipsa 14,5).

1 Tesaloniceni 2:4

4. Ne-a găsit vrednici. [„Ne-a îngăduit”, KJV]. Gr. dokimazo (vezi comentariul de la Romani 2,18; Filipeni 1,10) este folosit aici cu sensul de a fi considerat vrednic sau a fi aprobat. La sfârșitul acestui verset, același cuvânt (dokimazo) e folosit cu altă formă și e tradus „cercetează”.

Să ne încredințeze. Inima apostolilor fusese judecată sau încercată de Dumnezeu și ei fuseseră aprobați sau considerați corespunzători pentru a li se încredința vestirea Evangheliei. Pavel considera această slujbă o responsabilitate sacră, o „comoară ... în niște vase de lut” (2 Corinteni 4,7). El propovăduia conștient că se ocupa de mesajul lui Dumnezeu pentru oameni, un mesaj a cărui proclamare Dumnezeu i-o încredințase lui în mod deosebit (Faptele Apostolilor 9,15; 2 Corinteni 3,5.6).

Să placem nu oamenilor. Apostolul își dorea atât de mult să placă lui Dumnezeu încât își îndeplinea slujba fără să țină seama de părerea oamenilor despre el (vezi 1 Corinteni 3,4; Galateni 1,10). Nu înseamnă că nu lua în considerare sentimentele lor, căci se știe era atent să nu aducă vreo ofensă inutilă (vezi 1 Corinteni 9,19–23), ci că scopul lui nu era să placă oamenilor și astfel să-i câștige prin viclenie, ci să aibă aprobarea lui Dumnezeu și să-i atragă pe oameni la Creatorul lor.

Ne cercetează inima. [„Ne încearcă inimile”, KJV]. Vezi comentariul de mai sus, la „ne-a găsit vrednici” și compară-l cu cel de la Romani 8,27.

1 Tesaloniceni 2:5

5. Vorbe măgulitoare. Literal, „cuvinte de măgulire”. Pentru a dovedi că ținta lor nu fusese să placă oamenilor, Pavel le reamintește convertiților săi că ei știu că atunci când au predicat, apostolii nu s-au folosit niciodată de măgulire pentru ca oamenii să primească Evanghelia. În viața tesalonicenilor era necesară o reformă radicală. Măgulirea le-ar fi încurajat vanitatea și i-ar fi făcut să fie orbi față de nevoia lor. Acești slujitori ai lui Hristos nu predicau lucruri măgulitoare, așa cum făceau profeții mincinoși (vezi Isaia 30,10; Ezechiel 13,10).

Haina. [„Mantaua”, KJV]. Gr. prophasis, „pretext” (vezi comentariul de la Filipeni 1,18). Apostolii nu se foloseau de slujba lor pentru a se îmbogăți. Dimpotrivă, erau cât se poate de atenți să nu dea nici un prilej pentru o asemenea acuzație. Pavel putea declara că n-a râvnit „nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva” (Faptele Apostolilor 20,33; compară cu 2 Corinteni 12,14).

Martor este Dumnezeu. Un jurământ solemn, respectuos (vezi comentariul de la Filipeni 1,8). Pentru confirmarea faptului că el și asociații lui nu-i măguliseră, Pavel putea să facă apel la amintirile tesalonicenilor, dar în ce privește motivele pe care le-au avut, putea să apeleze doar la Dumnezeu. În felul acesta el respinge cu putere toate acuzațiile că el și tovarășii lui lucraseră pentru vreun câștig personal.

1 Tesaloniceni 2:6

6. Căutat slavă. Pavel nu tăgăduiește că a primit vreodată slavă sau onoare de la oameni, ci numai că el niciodată nu a căutat-o. Viața lui era o dovadă consecventă că această afirmație era adevărată (compară cu Faptele Apostolilor 20,19; 2 Corinteni 4,5) și nici o persoană dintre neamuri sau dintre creștini nu l-ar fi putut acuza, pe bună dreptate, de egoism.

Apostoli. În acest caz folosirea acestui cuvânt arată că Pavel îi considera și pe Sila și pe Timotei în rândul apostolilor creștini (vezi comentariul de la Romani 16,7; 1 Corinteni 4,9).

Să cerem cinste. [„Să fim o povară”, KJV]. Literal, „să fim cu importanță”, adică într-o poziție care să aibă autoritate. Ca soli și trimiși ai Împăratului, misionarii erau vrednici de respect și sprijin, și ar fi putut să le ceară lucruri grele convertiților lor.

1 Tesaloniceni 2:7

7. Blânzi. Gr. epioi, „binevoitori”, „buni”, „iubitori”. Dovezile textuale (vezi p.10) sunt împărțite între exprimarea epioi și nepioi, „prunci”, „copilași” (vezi comentariul de la Matei 11,25). Cuvântul „blânzi” se încadrează mai bine în context.

Doică. [„Dădacă”, KJV]. Apostolul compara iubirea lui dezinteresată cu cea a unei femei care îngrijește de un copil, revărsându-și neîncetat dragostea asupra lui, indiferent că este sau nu mama lui adevărată. În loc de a le cere multe lucruri tesalonicenilor, comportându-se „ca stăpâni” (1 Petru 5,3), evangheliștii aveau mare grijă de bunul mers al convertiților.

1 Tesaloniceni 2:8

8. În dragostea noastră fierbinte. Gr. homeiromai, „a tânji după”, „a arde de dor după”, „a dori”. Este reluată comparația cu doica. Dacă în versetul 7 a fost scoasă în evidență blândețea, aici accentul cade asupra iubirii. După cum doică își manifestă dragostea chiar dându-și viața pentru pruncul ei, tot așa și misionarii erau dispuși să dea totul. Apostolul arată aici sentimentele și devotamentul său intens față de acești primi convertiți din Macedonia.

Eram gata. Mai degrabă „aveam mare plăcere”.

Să vă dăm. Gr. metadidomi, în sensul de a împărtăși ceva cu altul.

Evanghelia lui Dumnezeu. Vezi comentariul de la v. 2.

Viața. [„Sufletele”, KJV]. Gr. psuchai (vezi comentariul de la Matei 10,28), aici folosit cu sensul de „viață” [ca în traducerea Cornilescu]. Cei convertiți în urma predicării lui Pavel nu puteau pune la îndoială declarația lui: ei fuseseră martori la îndrăzneala misionarilor și știau că aceștia nu se dăduseră înapoi, punându-și în pericol chiar viața.

Scumpi ne ajunseserăți. [„Scumpi ne erați”, KJV]. Mai degrabă „prea iubiți ne ajunseserăți”. Lucrând pentru acești noi convertiți, văzând hotărârea lor pentru Hristos în fața unei puternice opoziții și ducând o luptă înfocată pentru ei, mai întâi pentru a primi solia și apoi pentru a fi statornici, Pavel și tovarășii lui au ajuns să-i îndrăgească tot mai mult.

1 Tesaloniceni 2:9

9. Vă aduceți aminte. Un apel la ceea ce știau tesalonicenii despre eforturile lui în mijlocul lor (compară cu v. 1 și 2).

Osteneala. Gr. kopos, (vezi comentariul de la cap. 1,3).

Munca. Gr. mochthos, „muncă aspră și grea”, „greutate”, „necaz”. Cele două cuvinte kopos și mochthos de asemenea sunt folosite împreună în 2 Corinteni 11,27 și 2 Tesaloniceni 3,8. În 2 Corinteni 11,27 combinația este tradusă „osteneli și necazuri”.

Lucram. Gr. ergazomai, „a munci” în general, pentru plată. Pavel se referă la meseria lui care consta în facerea de corturi (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 18,3).

Zi și noapte. [„Noapte și zi”, KJV]. Pavel intenționa să-și câștige existența prin muncă, fiind hotărât ca Evanghelia să fie oferită gratuit. Nu trebuia să dea nimănui motive să-l acuze că predică pentru câștig personal. El muncea ca să nu fie o povară pentru biserică (vezi comentariul de la 1 Corinteni 4,12; 2 Corinteni 11,9; 1 Tesaloniceni 2,6).

1 Tesaloniceni 2:10

10. Voi sunteți martori. Acum, după ce apostolul înfruntase și respinsese cele mai importante acuzații ale dușmanilor săi: (1) că el și tovarășii lui erau fanatici amăgiți; (2) că erau mânâți de gânduri egoiste și necurate și (3) că bunătatea și grija lor aparentă era doar o înșelăciune slab mascată (v. 1–9), apelează din nou la ceea ce tesalonicenii știau deja, reamintindu-le că erau martori ai purtării lor. Cu privire la misionari ei cunoșteau mult mai multe decât acuzatorii. De aceea, nu trebuia să fie influențați de rapoarte calomnioase.

Și Dumnezeu de asemenea. Pavel face din nou apel la Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 5) în ce privește motivele sale, care nu puteau fi văzute de oameni. Acest lucru sugerează că, atunci când e nevoie, putem apela la Dumnezeu pentru veridicitatea celor spuse și că ar trebui să trăim întotdeauna în așa fel încât să putem face un asemenea apel.

Am avut o purtare. [„Ne-am comportat”, KJV]. Literal, „am devenit”, folosit aici cu sensul de „am acționat”, sau „ne-am purtat”.

Sfântă. Gr. hosios, „evlavioasă”, „într-un fel plăcut lui Dumnezeu”. Viața sfântă a unui adevărat

creștin și atitudinea lui evlavioasă, temătoare față de Creatorul lui au o influență profundă asupra atitudinii lui față de semenii săi, copiii lui Dumnezeu.

Dreaptă. Gr. dikaios, „drept”, neprihănită”, înrudit cu adjectivul dikaios (vezi comentariul de la Matei 1,19).

Fără prihană. [„Fără vină”, KJV]. Gr. amemptos, „nevinovată”, înrudit cu adjectivul amemptos (vezi comentariul de la cap. 3,13).

1 Tesaloniceni 2:11

11. Știți. Compară cu „vă aduceți aminte” (vezi comentariul de la v. 9).

Ca un tată. În versetul 7, pentru a zugrăvi atitudinea iubitoare și delicată a evangheliștilor față de convertirii lor, Pavel a folosit comparația cu o doică. Acum, ca o ilustrație a lucrării lor neobosite pentru dezvoltarea experienței proaspeților convertiți, el folosește exemplul unui tată devotat creșterii copilului său. Apostolii evangheliști îi îndemneau pe toți să fie credincioși, îi încurajau pe cei lași și îi mustrau solemn pe cei care dau semne de abatere de la credință. Toate acestea erau făcute cu gingășie și iubire.

Vă sfătuiam, vă mângâiam și vă ademeneam. Aceste cuvinte descriu cele trei aspecte mai importante ale lucrării slujitorului creștin.

1 Tesaloniceni 2:12

12. Să vă purtați. [„Să umblați”, KJV]. Gr. peripateo (vezi comentariul de la Efeseni 2,2; vezi Coloseni 1,10; 1 Ioan 1,6). Scopul osteneții apostolului era să-i facă pe acești proaspăt convertiți în stare să trăiască o viață demnă de numele de copii ai Tatălui ceresc. O altfel de trăire înseamnă dezonoare la adresa lui Dumnezeu și chiar îi face pe necredincioși să hulească numele Lui (vezi comentariul de la Romani 2,24).

Care vă cheamă. [„Care v-a chemat”, KJV]. Mai corect, „care cheamă”, sau „stăruie să cheme”. Cu privire la însemnătatea chemării lui Dumnezeu, vezi comentariul de la Romani 8,28.30; 1 Corinteni 1,9; Galateni 1,6.

Împărăția. Pentru o discuție despre natura acestei împărății, vezi comentariul de la Matei 4,17; 5,3; 6,10.13; Marcu 3,14; vezi și comentariul de la 1 Corinteni 6,9. Pavel se referă aici la împărăția prezentă a lui Dumnezeu, adică împărăția harului. Creștinii sunt chemați să intre în împărăția harului (vezi comentariul de la Coloseni 1,13).

Slava Sa. Vezi comentariul de la Ioan 1,14; Romani 3,23. Împărăția prezentă, a harului, va culmina cu împărăția veșnică a lui Dumnezeu, împărăția slavei, în care credincioșii vor intra cu bucurie, ca cetățeni, atunci când Hristos Se va întoarce (compară cu Matei 24,31). Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni să trăiască conform legilor acestei împărății slăvite (vezi comentariul de la Filipeni 3,20).

1 Tesaloniceni 2:13

13. De aceea. [„Din această cauză”, KJV]. Sau „datorită acestui lucru”. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea cuvântului „din”.

Mulțumim ... lui Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 1,2.3. Pavel era convins de realitatea credinței de la început a convertirii săi, și dorea să le întipărească simțul realității acesteia, ca nu cumva să fie ispitiți să se îndoiască de ea și să cadă de la credință.

Primit. Cuvântul acesta apare de două ori în versetul acesta, dar în original, în limba greacă, sunt două verbe diferite. Cel dintâi, paralambano, înseamnă primirea din exterior, auzirea soliei; al doilea, dechomai, se referă la primirea în interior, acceptarea soliei.

Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel nu avea îndoieli cu privire la originea soliei pe care o predica: știa că vine de la Dumnezeu. De asemenea îi învățase pe tesaloniceni din sfintele Scripturi (Faptele Apostolilor 17,2.3). Se bucura că și ei recunoșteau autoritatea divină a mesajului său și declară că această recunoaștere era motivul cel mai important al bucuriei sale.

Care lucrează. [„Lucrează efectiv”, KJV]. Gr. *energeo* (vezi comentariul de la Filipeni 2,13). Când e primit în viața credinciosului, cuvântul își îndeplinește scopul divin.

În voi care credeți. Cuvântul lucrează eficient în creștin doar prin credință. Cuvântul lui Dumnezeu e folositor numai când găsește credință la cei care aud (Evrei 4,2). Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Într-una din marile binecuvântări rostite de Pavel, el spune că Dumnezeu este în stare să facă pentru noi mult mai mult decât putem noi cere sau gândi „prin puterea care lucrează în noi” (Efeseni 3,20). Vorbește din nou despre propria lui experiență și spune cum se luptă să proclame cu ajutorul „puterii” cu care Dumnezeu „lucrează cu tărie” în el (Coloseni 1,29). În această situație, puterea cuvântului lui Dumnezeu lucra în credincioșii tesaloniceni, dându-le răbdare în încercare și persecuție.

1 Tesaloniceni 2:14

14. Ați călcat pe urmele. [„M-ați urmat”, KJV]. Gr. *mimetai* (vezi comentariul de la cap. 1,6).

Bisericilor lui Dumnezeu. Pluralul acestui cuvânt se găsește doar aici și în 1 Corinteni 11,16, dar forma de singular e obișnuită în Noul Testament (Faptele Apostolilor 20,28 etc.).

În Hristos Isus. Aceste cuvinte arată clar că Pavel se referă la bisericile de iudei creștini, nu la sinagogile iudeilor, care se considerau Biserica lui Dumnezeu. Creștinii din Iudea trecuseră prin persecuții grele din partea conducătorilor națiunii care respinseseră solia Evangheliei (Faptele Apostolilor 8,1; 9,1.2). Tesalonicenii erau persecutați de către neamuri, la instigarea iudeilor (Faptele Apostolilor 17,5–8). Cele două comunități creștine, una în Palestina iar cealaltă în Macedonia, puteau deci simpatiza una cu alta în suferința lor, care erau asemănătoare.

Iudea. Nu e clar motivul pentru care Pavel îi compară pe creștinii tesaloniceni cu creștinii iudei. Se poate ca el să fi prezentat bisericile din Iudea ca exemple de tărie, sau se poate ca persecutorii iudei din Tesalonic să-i fi reamintit de situația asemănătoare din Palestina. Oricare ar fi fost motivul, el dă la iveală marea sa stimă față de credincioșii din Iudea și-i consideră modele de urmat pentru alte biserici.

1 Tesaloniceni 2:15

15. Au omorât pe Domnul Isus. Biserica tesalonicenilor era o biserică alcătuită în mare parte de creștini dintre neamuri, dar mulți din membrii ei fuseseră prozeliți iudei (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,4). Membrii aceștia fuseseră obișnuiți să primească învățătura religioasă de la conducătorii iudei din cetatea lor. Se poate ca ei să se fi gândit că în învățătura lui Pavel era ceva greșit, deoarece atrăsese asupra lui și asupra tovarășilor lui mânia conducătorilor religioși. Dar Pavel arată că dușmănia lor era de așteptat, pentru că ei L-„au omorât pe Domnul Hristos și pe prooroci” (1 Tesaloniceni 2,15; compară cu Matei 23,31; Faptele Apostolilor 7,52). Apostolul îi face pe iudei răspunzători de moartea lui Hristos (vezi Faptele Apostolilor 2:23).

Pe noi ne-au prigonit. Această propoziție poate avea atât o aplicație generală cât și una locală. Iudeii îl urmăriseră pe Pavel de la data convertirii lui (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 9,23) și stăruiseră în planurile lor rele împotriva lui și a tovarășilor lui (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 13,45). Exact aceiași iudei care cauzaseră tulburări în Tesalonic îi urmăriseră pe Pavel, Sila și pe Timotei la Berea (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,13).

Nu plac lui Dumnezeu. Forma verbului din grecește arată că de obicei iudeii nu erau plăcuți lui Dumnezeu. Ei aveau zel pentru Dumnezeu și credeau că bigotism lor asupra Lui Îi plăcea și Lui (Ioan 16:2), iar dușmănia lor contra creștinilor era inspirată de invidie. Invidia era aceea care stârnise persecuția în Tesalonic ca și în toate celelalte părți (Faptele Apostolilor 17,5; 13,45). O astfel de purtare nu putea face altceva decât să atragă o puternică neplăcere din partea lui Dumnezeu.

Vrăjmași. [„Potrivnici”, KJV]. Iudeii erau împotriva tuturor națiunilor. Dacă zelul lor ar fi fost întemeiat pe dragostea pentru Dumnezeu, ei i-ar fi iubit și pe semeni. Însă dădeau pe față o exclusivitate specifică oamenilor cu vederi înguste. Atitudinea aceasta i-a făcut pe mulți scriitori păgâni să declare că iudeii simțeau „numai ură și dușmănie” față de celelalte națiuni (Tacitus, Istorie, V, 5). Pavel vede ura

aceasta luând forma încercării îngrozitoare de a opri răspândirea Evangheliei la cei care o doreau (vezi v. 16).

1 Tesaloniceni 2:16

16. Ne opresc. Gr. koluo, „a împiedica”, „a opri”, „a interzice”. Iudeii ar fi înconjurat „marea și pământul” ca să facă „un tovarăș de credință” (Matei 23,15) și doreau ca oamenii să accepte iudaismul. Însă făceau tot ce le sta în putere pentru a-i împiedica pe creștini să răspândească vestea cea bună a mântuirii prin Hristos.

Ca să fie mântuite. Pavel era convins că propovăduirea apostolilor avea ca rezultat mântuirea celor care acceptau solia ei. El știa că nu există mântuire decât prin Isus Hristos (Faptele Apostolilor 4,12). Și mai știa, din proprie experiență, că orice efort de a proclama Evanghelia atrage mânia iudeilor (compară cu Faptele Apostolilor 22,22).

Totdeauna. Prin omorârea profeților din vremurile Vechiului Testament, prin lepădarea și crucificarea Domnului lor și acum prin persecuția îndârjită îndreptată împotriva urmașilor Lui, păcatele iudeilor se înmulțeau tot mai mult, până când măsura nelegiuirilor lor avea să ajungă la vârf.

Pun vârf. [„Umplu”, KJV; „împlinesc”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. anapleroo, „a umple deplin”, „a umple până la margini”. Prin respingerea mântuirii prin Hristos și prin efortul de a-i împiedica pe alții să beneficieze de sacrificiul lui Hristos, iudeii umpleau până la margini „măsura părinților” lor (vezi comentariul de la Matei 23,32).

La urmă. Sau „în cele din urmă”.

I-a ajuns. Mânia lui Dumnezeu față de poporul ales avea să se îplinească abia în viitor (anul 70 d.Hr.), dar Pavel vede calea pe care o urmează iudeii și vorbea cu îngrijorare de sfârșitul spre care se îndreptau aceștia. În lumina profeției din Vechiul Testament (vezi comentariul de la Daniel 9,24) și a profeției rostite de Domnul Însuși (Matei 23,37–39; 24,15–20), dar și prin inspirația de la Duhul Sfânt, apostolul vedea mânia lui Dumnezeu căzând asupra națiunii nepocăite. Ierusalimul încă nu era nimic, dar protecția lui Dumnezeu se retrăsese. În curând cetatea urma să fie „călcată în picioare”, iudeii să fie împrăștiați și profeția Domnului să fie împlinită (vezi comentariul de la Luca 19,43.44; 21,24).

Mânia lui Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 1,10.

1 Tesaloniceni 2:17

17. Am fost despărțiți. [„Fiind luați”, KJV]. Gr. aporphanzo, „a fi orfan de un părinte”. După ce în versetele 15 și 16 a vorbit despre iudei, apostolul declară din nou că dragostea lui pentru ei nu a scăzut. În greacă acest cuvânt sugerează legătura intimă care exista între Pavel și convertiții săi. Când împrejurările îi despărțeau, fiecare membru simțea ca și cum familia s-ar fi desființat.

Câtăva vreme. [„Pentru un scurt timp”, KJV; „o bucată de vreme”, traducerea lui G. Galaction]. Literal, „pentru o perioadă de o oră”. Nu se știe cât timp s-a scurs între plecarea lui de la ei (Faptele Apostolilor 17,10) și scrierea acestei epistole, dar trebuie să fi trecut câteva luni.

Am avut ... dorința. [„Ne-am străduit”, KJV; „Ne-am sârguit”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. spoudazo, „a zori”, „a se strădui”, „a fi stăruitor”.

Cu atât mai mult. Adică peste măsură, cât mai tare cu putință. Pavel dorea cu toată inima să îi viziteze din nou pe tesaloniceni.

Dorința. [„Marea dorință”, KJV]. Pavel îi asigură pe tesaloniceni că a făcut tot ce i-a stat în putință ca să se întoarcă la ei. O astfel de asigurare împiedica orice învinuire a împotrivorilor iudei cum că el absența lui din Tesalonic a fost intenționată. Realitatea era că plecarea forțată a apostolilor din mijlocul noilor credincioși mărise mult dorința lor de a se reîntoarce la Tesalonic.

1 Tesaloniceni 2:18

18. Eu, Pavel, cel puțin. Aici Pavel face deosebire între el și tovarășii lui, pe care de-a lungul epistolei i-a asociat stăruitor cu sine. Acuratețea cerea aceasta, deoarece Sila și Timotei rămăseseră la Berea când Pavel a plecat la Atena (Faptele Apostolilor 17,14), iar Timotei le făcuse o vizită tesalonicenilor la îndrumarea lui Pavel (1 Tesaloniceni 3,1.2). Toți trei doreau să se întoarcă, dar vorbind în dreptul său, apostolul putea să afirme că plănuse cu hotărâre să facă lucrul acesta „odată, și chiar de două ori”, adică iar și iar. Ardea de dor să-i vadă.

Am voit să venim. Literal, „ne-am dorit să venim”, sau „am intenționat să venim”.

Ne-a împiedicat. Gr. egkopto, „a interveni”, „a împiedica drumul cuiva, ținându-i calea”. La fel cum la o întrecere de cai un călăreț „tăie calea” și în felul acesta reușește să îl împiedice pe adversar, sau la fel cum pe șoselele moderne un motociclist egoist poate să „tăia” calea și să oprească mersul automobilului pe care l-a depășit, tot așa și Satana pune un obstacol în calea lui Pavel și astfel îl împiedicase să se întoarcă la Tesalonic. Apostolul nu dă nici o indicație cu privire la felul în care l-a împiedicat cel rău. Însă Satana poate doar să stingherească, nu și să împiedice triumful final al Evangheliei. Domnul este la cârmă, iar El și biserica Sa vor birui.

Satana. În călătoriile sale misionare Pavel fusese călăuzit de Duhul Sfânt. În călătoria care l-a condus la Tesalonic, înainte de a trece în Europa, apostolul se gândise să lucreze în provincia Asia, sau în Bitinia, dar Duhul Sfânt îl împiedicase să facă acest lucru (Faptele Apostolilor 16,6.7). Totuși, nu Duhul Sfânt fusese Cel care îi expulzase pe Pavel și pe însoțitorii lui din Tesalonic și îi împiedicase să se întoarcă aici. Aceasta era realitate lucrarea marelui dușman, Satana.

1 Tesaloniceni 2:19

19. Cine este ... nădejdea? Aici apostolul arată care este motivul suprem al dorului său de a reveni la credincioșii tesaloniceni. El trăia cu speranța de a-i prezenta Domnului Isus pe convertiții săi, ca trofee ale lucrării sale. Speranța lui nu era neîntemeiată, deoarece își dădea seama de creștinismul adevărat al tesalonicenilor (vezi comentariul de la cap. 1,3.4).

Bucuria sau cununa. Vezi comentariul de la Filipeni 4,1; compară-l cu cel de la 2 Corinteni 1,14.

De slavă. [„Bucurie”, KJV; „de laudă”, traducerea lui G. Galaction]. Mai degrabă „de laudă” sau „de slavă” [ca în versiunea Cornilescu]. În ziua biruinței Pavel va fi în stare să-i prezinte pe convertiții lui cu o mândrie permisă, bucurându-se că Domnul l-a folosit pe el la mântuirea lor. Sentimentele exprimate de apostol în această situație trebuiau să aibă un dublu efect asupra cititorilor: (1) să-i convingă de sinceritatea iubirii lui pentru ei și de dorința sa de a-i vizita din nou; (2) să-i încurajeze să rămână statornici în ciuda persecuțiilor.

Înainte. [„În prezență”, KJV]. Sau „înaintea”, ca în cap. 3,13.

Venirea. Gr. parousia (vezi comentariul de la Matei 24,3).

1 Tesaloniceni 2:20

20. Voi sunteți slava... noastră. În versetul 19 Pavel îi descriesese pe convertiți ca „nădejdea”, „bucuria” și „cununa” sa. Aici el introduce ideea că ei erau și „slava” (sau „onoarea”) sa. Aceasta era o mare laudă pentru tesaloniceni. Nu numai că acești credincioși urmau să fie bucuria și coroana lui de slavă la venirea lui Hristos, dar ei sunt chiar și acum mândria și desfătarea sa. El se fălește cu dovezile lucrării Duhului Sfânt printre ei. Credința, iubirea și speranța (1:3), împreună cu puternicul lor zel misionar (v. 8), sunt motive de bucurie și neîncetată recunoștință din partea sa (v. 2). Dincolo de orice contradicție, inima lui este în Tesalonic.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3-8AA 256

6, 9 AA 347

10 Ev 632

10–13AA 257

12 1T 137

13 COL 59

19 AH 279; CT 284; MYP 23

19, 20 AA 257; Ed 70; EW 61; MB 90; 6T 310

1 Tesaloniceni 3:1

1. De aceea. Adică din cauza iubirii și a grijii apostolilor pentru convertiții lor, dar și din cauza frustrării cauzate de neputința lui Pavel de a se întoarce la Tesalonic.

Răbda. Gr. stego, „a acoperi”, „a ascunde”, „a îndura” (compară cu 1 Corinteni 9,12; 13,7). Se pare că prin forma de plural a verbului Pavel dorea arate că și tovarășii lui împărtășeau aceeași grijă pentru noii convertiți și că participau din toată inima la eforturile lui de a rezolva problemele generate de despărțire (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 2,17.18).

Am socotit mai bine. Adică am hotărât. Timpul verbului din grecește (eudokeo) arată că se luase o hotărâre definitivă.

Singuri în Atena. Raportul biblic spune că atunci când Pavel a fost constrâns să părăsească Macedonia, „Sila și Timotei au rămas în Berea” (Faptele Apostolilor 17,14). Sosind la Atena, apostolul și-a dat seama de grozava provocare a acestei metropole păgâne și intelectuale și a simțit nevoia de ajutoare credincioase. De aceea le-a trimis porunca „să vină numaidecât la el” (v. 15). Raportul din Faptele Apostolilor nu spune dacă Sila și Timotei au putut să vină la Atena, dar acest pasaj sugerează că Timotei s-a dus acolo și că aproape imediat a fost trimis înapoi în Macedonia, pentru a le sluji credincioșilor tesaloniceni. Pavel urma să fie lăsat singur în Atena. Trebuie să-i fi fost foarte greu să ia hotărârea aceasta. Marele sacrificiu pe care apostolul era dispus să-l facă prin acceptarea absenței tovarășului său, Timotei, arată urgența nevoii tesalonicenilor. După vizita lui acolo, Timotei, însoțit de Sila, a venit la Pavel în Corint (Faptele Apostolilor 18,5). E clar deci că cei trei lucrători s-au unit în planurile pe care făcute dinainte și că Pavel a luat inițiativa atât de a le alcătui, cât și de a le pune în practică.

1 Tesaloniceni 3:2

2. Trimis pe Timotei. Vezi comentariul de la v. 1.

Slujitorul. Gr. diakonos (vezi comentariul de la Marcu 9,35).

Împreună lucrător. Dovezile textuale sunt împărțite între prezența și absența acestor două cuvinte în textul original. Fie că sunt sau nu prezente, Pavel îl laudă foarte mult pe Timotei. Acest tânăr nu era numai fratele, colegul credincios și tovarășul lui Pavel, ci și conlucrător cu Dumnezeu la proclamarea Evangheliei lui Hristos. Această concepție nobilă, de a fi legat cu Dumnezeu în marea Sa misiune din iubire pentru omenirea căzută, ocupa un loc de seamă în gândirea lui Pavel și adesea își găsea expresia în scrierile lui (compară cu Romani 1,9; 1 Corinteni 3,9; 2 Corinteni 6,1; Filipeni 4,3).

Să vă întărească. Gr. sterizo (vezi comentariul de la Romani 16,25). Obiectivul principal al vizitei lui Timotei era de a-i întări pe credincioși, pentru ca nici unul să nu cadă de la credință.

Să vă îmbărbăteze. Gr. parakaleo (vezi comentariul de la Matei 5,4). Al doilea scop al vizitei lui Timotei era să-i îmbărbăteze pe credincioși. Lucrul acesta însemna o trecere în revistă a ceea ce fuseseră învățați, o lărgire a orizonturilor lor doctrinare și o întărire a experienței lor creștine. Toate acestea se includ în expresia „în credința voastră”.

1 Tesaloniceni 3:3

3. Să nu se clatine. [„Fie mișcat”, KJV]. Gr. sano, „a tulbura”, „a agita”, folosit numai aici în Noul Testament. În scrierile clasice acest cuvânt e folosit literal cu privire la câini, cu sensul de „a da din coadă”, de unde sensurile derivate, „a linguși”, „a înșela”. Unii cred că aceste ultime două sensuri ar trebui aplicate la versetul de față. Alții sunt de acord cu sensul „a tulbura”, care este susținut de versiunile mei vechi. Pavel cunoștea primejdia persecuțiilor locale. De aceea el speră cu ardoare ca lucrarea lui Timotei să-i ferească de a ajunge în vreun fel slabi în credință.

În aceste necazuri. [„De aceste necazuri”, KJV]. Sau „în aceste necazuri” [„în aceste necazuri”], deoarece Pavel vizualiza circumstanțele dificile în care convertiții aveau să-și exercite credința.

Suntem [rânduți]. Subiectul, noi, inclus în desinența acestui verb, se referă nu numai la apostoli, dar și la convertiții lor. Înțelegerea faptului că Dumnezeu cunoaște persecuția prin care trec ei și că ea joacă un rol rânduit în planul Lui pentru viața lor, îi întărește pe creștini în suferință. Încercările pe care Părintele nostru iubitor le îngăduie sunt mijloace necesare pentru mântuire și sunt îndrumate și ajustate în acest scop (1 Corinteni 10,13). Caracterele sunt șlefuite prin încercări, și creștinii n-ar trebui să se răzvrătească din cauza acestui proces de desăvârșire (vezi comentariul de la Maleahi 3,3; Faptele Apostolilor 14,22; 2 Timotei 3,12; 1 Petru 2,21; 4,12.13).

1 Tesaloniceni 3:4

4. V-am spus mai dinainte. În scurtul timp cât Pavel și asociații lui fuseseră cu tesalonicenii, s-au străduit să-i pregătească pe aceștia pentru necazul inevitabil ce le stătea înaintea (vezi Faptele Apostolilor 18,23). Pentru început, credincioșii aceștia au aflat de teribila bătaie cu nuiielele pe care Pavel și Sila o primiseră la Filipeni (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 2,2). În predica lor misionarii îi avertizaseră de persecuția ce avea să vină. Acum Pavel le reamintește de prezicerea lui și de dureroasa ei împlinire. Veridicitatea spuselor apostolilor trebuie să fi confirmat încrederea tesalonicenilor în cuvântul lor (vezi comentariul de la Ioan 13,19) și trebuie să îi fi îndemnat la statornicie.

Vom avea să suferim necazuri. [„Va trebui să suferim necazuri”, KJV]. Sau „urmează să suferim necazuri”.

1 Tesaloniceni 3:5

5. Astfel. [„Din cauza aceasta”, KJV]. Deși Pavel știa că tesalonicenii vor fi persecutați, el n-a acceptat indiferent o astfel de certitudine. El îi iubea pe copiii săi spirituali și era preocupat de binele lor. Din cauza aceasta el a trimis un sol personal pentru a afla, printr-o sursă sigură, vești cu privire la starea lor. Nu amintește numele persoanei trimise, întrucât dăduse deja această informație (v. 2). Doar arată motivul trimiterii lui Timotei. Făcuse o declarație similară în versetele 1 și 2, dar aici o face și mai personală, vorbind la persoana întâia singular. [În limba română prin cuvintele „mea”, „am trimis”, „să-mi aducă” trimit la persoana I singular, eu].

În nerăbdarea. [„Rabd”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 1.

Știri despre credința voastră. Preocuparea principală a lui Pavel era starea sănătății spirituale a convertiților săi.

Să vă fi ispitit Ispititorul. Pavel cunoștea slăbiciunea firii omenești și se temea ca nu cumva unii dintre credincioșii lui să fi căzut de la curăția credinței. Îngrijorarea lui putea fi spulberată numai având vești directe de la Tesalonic. Apostolul dă pe față o înțelegere a naturii ispitei. Dumnezeu îngăduise ca necazurile să-i lovească pe creștinii tesaloniceni, dar ispita nu venea de la El. Pavel recunoaște că tentațiile vin de la Ispititorul, Satana însuși (vezi comentariul de la Matei 4,1; Iacov 1,13.14). El își dă seama că diavolul, lucrând prin oameni nelegiuți, îi atacă pe creștini cu scopul de a-i descuraja și a-i face să-și părăsească credința. Dacă diavolul ar fi reușit, atunci efortul depus pentru credincioși ar fi fost în zadar, iar Pavel consideră că eforturile sale sunt folositoare doar dacă au ca rezultat salvarea acelor pentru care lucrează.

1 Tesaloniceni 3:6

6. Dar chiar acum. Adverbul „acum” arată clar că Timotei tocmai sosise de la Tesalonic. Deci această primă epistolă a fost scrisă la scurt timp după sosirea lui Timotei, și prin urmare ea reflectă sentimentele plăcute provocate de raportul încurajator al lui Timotei. E de asemenea clar că epistola a fost

scrisă la Corint, nu la Atena (vezi Introducerea), deoarece raportul afirmă că Timotei și Sila i se alăturaseră lui Pavel la Corint (Faptele Apostolilor 18,5).

Dragostea. Gr. agape (vezi comentariul de la Matei 5,43; Ioan 11,3; 1 Corinteni 13,1). Era un balsam pentru inima lui Pavel să afle că credința convertiților lui nu fusese zguduită, și că dragostea lor nu se răcise.

O plăcută aducere aminte despre noi. Pavel se temuse că în absența sa declarațiile false ale iudeilor i-ar fi întors pe tesaloniceni împotriva lui. Veștile că ei încă se gândeau cu iubire la el și că doreau continuu să-l vadă trebuie să fi fost foarte liniștitoare pentru apostol. El declară că dorul este reciproc – și el dorește să-i vadă (vezi cap. 2,17.18).

1 Tesaloniceni 3:7

7. Strămtorările și necazurile. Dovezile textuale atestă inversarea cuvintelor „mâhnire” (thlipsis) și „necaz” (anagke). În ce privește însemnătatea acestor două cuvinte grecești, vezi comentariul de la Romani 2,9 și de la 1 Corinteni 7,26. Unii comentatori au considerat că prin cuvintele „strămtorări și necazuri” se face referire la necazurile lăuntrice și la cele din afară. Cel mai probabil, este vorba de încercările grele la care l-au supus iudeii pe apostol în Corint (Faptele Apostolilor 18,1–17). Acolo conducătorii iudei obiectaseră atât de vehement împotriva predicării lui Pavel, încât acesta se despărțise de ei și se îndreptase cu totul spre neamuri (v. 6). Încercările lor de a-l aduce la tăcere nu încetaseră, ci dimpotrivă sporiseră, până când au ațâțat revolta fâțișă împotriva lui (v. 12). Într-o vreme de necaz ca aceasta, Domnul îl încurajase printr-o vedenie pe Pavel să fie îndrăzneț în prezentarea soliei, și-l asigurase de protecție și succes în lucrarea lui (v. 9 și 10). Probabil că la data aceasta fusese adusă de către Timotei solia încurajatoare.

Am fost mângâiați. Pavel, care era atât de atent în a-i mângâia pe alții, fusese el însuși mângâiat de către aceia pe care se străduia să-i ajute. Tot așa, slujitorii moderni ai lui Dumnezeu pot fi îmbărbătați de către aceia pentru care lucrează. Cea mai bună încurajare pe care un convertit poate să o dea celui care l-a adus la Mântuitorul e să fie statornic pe calea creștină.

1 Tesaloniceni 3:8

8. Acum, da, trăim. [„Căci acum trăim”, KJV]. În contrast cu existența plină de necazuri, condiționată de strămtorările și necazurile pe care le îndurase apostolii.

Fiindcă, voi stați tari. [„Dacă stați tari”, KJV]. În ce privește semnificația cuvintelor „stați tari”, vezi comentariul de la Filipeni 1,27. Pavel spune că atâta vreme cât tesalonicenii rămân tari, el și tovarășii lui se vor bucura de viața în cel mai deplin sens creștin. Iubirea și interesul său viu pentru binele lor veșnic trebuie să îi fi încurajat pe tesaloniceni să fie credincioși.

1 Tesaloniceni 3:9

9. Cum putem noi oare să mulțumim? Inima lui Pavel dă pe dinafară de exaltare datorită credincioșiei convertiților săi. În mod natural Pavel dorește să aducă mulțumiri pentru mărturia lor exemplară, nu omului, ci lui Dumnezeu, care a făcut posibilă viața lor de biruință. Bucuria lui este de natură spirituală. Ea izvorăște din contemplarea spiritualității credincioșilor. O astfel de bucurie nu conține egoism. Ea se înrudește cu fericirea simțită de îngeri la convertirea unui păcătos (Luca 15,10). Pentru a treia oară Pavel îi aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru puterea Lui de a-i susține pe credincioși (vezi 1 Tesaloniceni 1,2; 2,13). Ce motiv mai bun de mulțumire ar putea avea? Plata cea mai mare a unui slujitor a lui Hristos este bucuria pe care o simte când află de credincioșia aceluia pe care i-a adus la Domnul (vezi 3 Ioan 4).

1 Tesaloniceni 3:10

10. Zi și noapte. [„Noapte și zi”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 2,9. Aici descoperim o frântură a vieții ascunse de rugăciune a apostolului. Pavel lucra „zi și noapte” (cap. 2,9); totuși, ca și marele preot, el îi purta pe convertiți în inima sa fără încetare (vezi comentariul de la Exod 28,29).

Să vă putem vedea fața. Vezi cap. 2,17.18; 3,6. Pavel credea că există un lucru pe care doar el putea să îl îndeplinească, și asta doar fiind în mijlocul lor. Totuși, faptul că era împiedicat în a-și îndeplini dorința l-a îndemnat să scrie această scrisoare, care a însemnat mult pentru prietenii săi de departe. Dar mult mai mult a făcut ea pentru biserică de-a lungul veacurilor! Epistola aceasta, probabil cea mai timpurie dintre scrierile sale cunoscute (vezi Introducerea) a fost scrisă ca un rezultat direct al încercărilor lui neizbutite de

a se întoarce la Tesalonic (vezi comentariul de la cap. 2,18). Este posibil ca el să fi vizitat biserica aceasta mai târziu și să îi fi instruit pe membrii ei în continuare (vezi Faptele Apostolilor 20,2). Dar în prezent calea lui era închisă. Harul Domnului a transformat acest impediment într-o binecuvântare: scrisoarea către tesaloniceni. În felul acesta mânia omului a fost făcută să slujească spre lauda lui Dumnezeu.

Să putem împlini. [„Să putem desăvârși”, KJV]. Gr. katartizo (vezi comentariul de la Luca 6,40; Galateni 6,1). Pavel era nerăbdător să împlinească nevoile lor spirituale. El lăudase mai înainte credința, iubirea și nădejdea lor (1 Tesaloniceni 1,3) dar a recunoscut că le lipseau virtuți esențiale (vezi cap. 4,11; 5,14), și că aveau nevoie să sporească „tot mai mult” (cap. 4,10) în roadele Duhului.

1 Tesaloniceni 3:11

11. Însuși Dumnezeu. Cu aceste cuvinte Pavel începe o nouă secțiune și face o rugăciune specifică. Faptul că Dumnezeu și Hristos sunt menționați împreună, accentuează unitatea acestor două Persoane ale Dumnezeirii. În ce privește o discuție cu privire la folosirea de către Pavel a titlurilor de Tată și Fiu, vezi comentariul de la Romani 1,7; Galateni 1,4; Filipeni 2,5.

Netezească. [„Îndrume”, KJV]. Literal, „să facă drept” (compară cu Luca 1,79; 2 Tesaloniceni 3,5). Cărarea lui Pavel fusese blocată de Satana (cap. 2,18), așa că apostolul s-a îndreptat către Tatăl și către Hristos, rugându-I să îndepărteze toate obstacolele și să facă cu putință ca și asociații lui să-i viziteze din nou pe tesaloniceni.

1 Tesaloniceni 3:12

12. Domnul. [„Și Domnul”, KJV]. Sau „dar Domnul”, punând versetele 11 și 12 în contrast unul cu altul. Pavel zice de fapt: indiferent de ceea ce se petrece cu mine, doresc ca voi să creșteți spiritual.

Să vă îmbogățească. Gr. pleonazo, „a supraabunda”. Cuvântul „să abundați” [în KJV] servește pentru a scoate în evidență intensitatea dorului lui Pavel după convertiții săi. El se roagă ca Hristos să le dea o iubire crescândă, mai întâi pentru frații de credință, apoi pentru cei din afara bisericii. Apostolul dorea ca această iubire fierbinte pentru alții să se regăsească și în inimile lor. Iubirea fierbinte a unuia pentru altul este un semn al religiei autentice. Aceasta este învățătura explicită a lui Hristos (Ioan 13,34.35).

1 Tesaloniceni 3:13

13. Ca să. [„În scopul”, KJV]. Sau „așa ca”, arătând spre rezultatul faptului de a avea inima plină de iubire.

Întărească. Gr. sterizo (vezi comentariul de la Romani 16,25). În 1 Tesaloniceni 3,2 sterizo este tradus la fel, „să întărească”. Pavel are încrederea că Hristos va întări inimile credincioșilor și recunoaște că tesalonicenii nu pot săvârși această lucrare în propria lor putere.

Fără prihană. [„De ne muștrat”, KJV]. Gr. amemptoi, „fără defect”, „fără să merite nici o muștrare” (vezi comentariul de la Efeseni 1,4; Filipeni 2,15; 3,6). Dorința apostolului pentru convertiții săi e ca să nu aibă nici un cusur în cele spirituale.

Sfințenie. Aceasta arată sfera în care Hristos urmează să-i facă pe credincioși fără cusur. El îi va face în stare să trăiască vieți sfinte, astfel încât să fie capabili să stea fără muștrare înaintea Judecătorului universului. „Fără prihană în sfințenie” reprezintă cel mai înalt standard etic și spiritual. Apostolul crede că acest standard poate fi atins prin harul pe care Hristos îl pune la îndemână acelor care cresc în iubire. A crede mai puțin înseamnă a tăgădui Evanghelia.

Înaintea lui Dumnezeu. Grija lui Pavel este ca frații lui să fie declarați neprihăniți la judecată, nu de către oameni, care sunt supuși greșelii, ci de către Dumnezeu, care cercetează inimile.

Tatăl nostru. Compară cu v. 11.

Venirea. Gr. parousia. Vezi comentariul de la Matei 24,3. Venirea Domnului nostru este una din temele cheie ale acestei epistole (vezi 1 Tesaloniceni 1,10; 2,19; 4,16; 5,23). Aici Pavel consideră că ziua venirii lui Hristos este momentul când caracterul credinciosului trebuie să fie desăvârșit. Atunci nu va fi

posibilitate de schimbare.

Sfinții. Gr. hagioi (vezi comentariul de la Romani 1,7). În Noul Testament, în general, termenul hagioi se referă la copiii răscumpărați ai lui Dumnezeu (Matei 27,52; Faptele Apostolilor 9,13; 1 Corinteni 1,2). Unii cred că hagioi se referă aici la îngerii care Îl însoțesc pe Hristos la parousia Lui (Matei 25,31). Alții cred că Pavel se gândește la sfinții morți și la sfinții în viață, care sunt reuniți la data venirii lui Hristos (1 Tesaloniceni 4,13–17).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 AA 234

6–10AA 255

8 EW 28; MH 167

11, 12 ML 221

12, 13 AA 263; 5T 693

13 MB 149

1 Tesaloniceni 4:1

1. Încolo. Gr. loipos, „în rest”, tradus „în cele din urmă” [KJV] și „încolo” [în traducerea Cornilescu] în 2 Corinteni 13,11; Efeseni 6,10; Filipeni 4,8; 2 Tesaloniceni 3,1 (vezi comentariul de la Filipeni 3,1). Pavel trece acum de la rugăciune la un îndemn cu privire la viețuirea creștină.

Ați învățat de la noi. [„Ați primit de la noi”, KJV]. Pavel le reamintește cititorilor ceea ce îi învățase pe când fusese cu ei (compară cu 1 Corinteni 15,1; Galateni 1,9; Filipeni 4,9). Primiseră atunci învățături practice (compară cu 1 Tesaloniceni 2,2.7.8.13).

Cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu. Adică să vă purtați așa ca să-I fiți plăcuți lui Dumnezeu. Dovezile textuale favorizează adăugarea cuvintelor „chiar așa și umblați” sau „chiar așa cum și umblați” sau „și așa și faceți” [traducerea Cornilescu]. Scopul vieții (vezi cap. 2.12) ar trebui să fie câștigarea aprobării lui Dumnezeu asupra tuturor faptelor (compară cu v. 4). Apostolul îi învățase pe tesaloniceni să trăiască nu ca majoritatea iudeilor, care erau neplăcuți lui Dumnezeu (v. 15), ci în acord cu principiile Evangheliei, bucurându-se astfel neîncetat de aprobarea divină.

Vă rugăm. Gr. erotao, (vezi comentariul de la Filipeni 4,3). În loc să se folosească de autoritatea apostolică și să le dea porunci cititorilor săi, Pavel îi roagă cu tact și cu umilință să asculte și li se adresează ca unor frați.

Vă îndemnăm. Gr. parakaleo (vezi comentariul de la Matei 5,4). Pavel nu se mulțumește doar să-i roage. El adaugă la apelul său un îndemn călduros. Se rugase ca tesalonicenii să fie gata pentru venirea Domnului (cap. 3,12.13), dar rugăciunea singură nu e de ajuns. Era și un lucru pe care trebuia să-l facă ei. Partea lor era să ia aminte la învățătura dată, și prin harul Domnului să o împlinească în viața lor.

În Domnul Isus. [„Prin Domnul Isus”, KJV]. Literal, „în Domnul Isus” [ca în traducerea Cornilescu] (vezi comentariul de la Filipeni 2,19). Pavel nu le dădea sfaturi personale, ci scria prin inspirație divină. El îi îndemna în numele Domnului și pe temeiul autorității Lui. Oricât de plină de tact ar fi această procedură, ea are o puternică autoritate și se dorește să aibă o mare influență asupra destinatarilor.

Să sporiți tot mai mult. Apostolul dorește ca ei să atingă ținte spirituale înalte. El crede că ei pot să realizeze mult mai mult decât au făcut până acum (compară cu Ed. 18). Această încredere în posibilitățile lor urma să deschidă inima tesalonicenilor pentru îndemmurile serioase care urmează.

1 Tesaloniceni 4:2

2. Știți. Vezi cap. 2,1.2.9.11, unde Pavel subliniază faptul că tesalonicenii cunoșteau în mod personal cum slujise printre ei. Acum le prezintă alte cereri.

Învățăături. [„Porunci”, KJV]. Gr. paraggelias, „anunțuri” sau „însărcinări”, deci „porunci” și în literatura clasică era adesea folosit cu privire la ordinele militare. Aici se referă la învățăturile pe care Pavel le dăduse mai înainte în Tesalonic.

Prin Domnul Isus. Sau „prin mijlocirea Domnului Isus”. Apostolul le reamintește din nou cititorilor că învățăturile lui erau date prin autoritate divină. Acum, când era pe punctul de a le vorbi despre anumite păcate ale unor membri din biserică, dorea foarte mult ca fiecare să recunoască faptul că el le propăvăduia principiile lui Hristos (vezi v. 8). Acest lucru urma să asigure un răspuns pozitiv din partea lor.

1 Tesaloniceni 4:3

3. Voia lui Dumnezeu. Aici voia lui Dumnezeu reprezintă dorințele Sale pentru copiii Săi. Nu e voia Lui ca vreun membru al familiei Sale să piară din cauza unui anume păcat (Matei 18,14).

Sfințirea. Gr. hagiasmos, (vezi comentariul de la Romani 6,19). Termenul hagiasmos are mai multe înțelesuri și nu face referire doar la castitate, deși în contextul de față apostolul are în primul rând în vedere acest sens. Însă voia lui Dumnezeu poate fi împlinită numai prin consacrarea noastră deplină. Hristos a murit pentru a face sfințenia posibilă (Efeseni 5,25–27), dar aceasta nu se obține într-un singur moment. Îndreptățirea este săvârșită momentan când păcătosul pocăit acceptă iertarea lui Dumnezeu, dar nu așa stau lucrurile cu sfințirea, care este o lucrare continuă a harului (vezi comentariul de la Romani 12,1.2). Ea „nu este lucrarea unei clipe, a unui ceas, a unei zile, ci a unei vieți întregi” (AA 560).

Să vă feriți. [„Abțineți”, KJV]. Gr. apechomai, „a se ține departe de”, deci „a se abține”. Dumnezeu se așteaptă de la creștin să se țină departe de păcat și să nu se expună la ispită (vezi comentariul de la 1 Corinteni 6,18).

Curvie. Gr. porneia, (vezi comentariul de la Matei 5,32; Faptele Apostolilor 15,20; 1 Corinteni 5,1). Păcatul acesta trebuia denunțat cu putere printre convertiții dintre neamuri, deoarece aceștia fuseseră crescuți într-o atmosferă unde dezmațul moral era accentuat și viciul era consacrat ca un ritual religios (vezi Vol VI, p. 91, 92). Zeitatea care patrona Corintul, de unde scria Pavel, era Afrodita, zeita iubirii și a fertilității, iar cultul ei era însoțit de orgiile cele mai imorale. Ar fi fost dificil pentru creștinii din oricare cetate păgână să fie neatinși de o asemenea imoralitate. Dar tot ceea ce este contrar castității inimii, în vorbire și purtare, e contrar poruncii lui Dumnezeu din Decalog și e contrar sfințeniei pe care o cere Evanghelia (compară cu Matei 5,27.28; Faptele Apostolilor 15,29; 1 Corinteni 6,18; Galateni 5,19, Efeseni 5,3). În zilele noastre, când standardele morale sunt coborâte, când castitatea este adesea privită ca ceva demodat, iar divorțurile sunt atât de frecvente, îndemnul acesta merită atenție din partea tuturor celor care pretind că Îi slujesc lui Dumnezeu.

1 Tesaloniceni 4:4

4. Să știe. Sau „să înțeleagă”. În 1 Tesaloniceni 5:12 Pavel folosește verbul „a cunoaște” în sensul de „a cunoaște valoarea”, „a aprecia”, „a respecta”. Diferite forme ale aceluiași verb sunt folosite în 1 Tesaloniceni 4,5; 2 Tesaloniceni 1,8; Galateni 4,8 pentru a-i descrie pe aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu, adică nu-L înțeleg sau nu-L prețuiesc.

Stăpânească. Gr. ktaomai, „obține”, „a lua pentru sine”, „a procura pentru sine”.

Vasul. Gr. skeuos, „un lucru”, „un obiect”, „vas”, „borcan”, „farfurie”. Skeuos, e tradus „vas” de 19 ori din cele 23 de cazuri când e folosit în Noul Testament. Există diferite păreri cu privire la sensul din acest verset. Unii susțin că Pavel se referă la corpul omenesc, cu referire specială la funcția sexuală. Interpretarea aceasta este în acord cu contextul, care se ocupă de curăția sexuală (versetele 3, 5), dar nu se potrivește atât de bine cu înțelesul cuvântului ktaomai, „a obține” (vezi mai sus la „stăpânească”). Totuși e posibil ca termenul ktaomai să aibă înțelesul de „a obține controlul asupra”. Comentarii în general preferă să considere că skeuos „vas”, se referă la soția bărbatului. O asemenea părere are sprijin biblic în 1 Petru, unde soția este descrisă ca „vasul mai slab” și în literatura rabinică care vorbește despre soție ca un vas pentru bărbat. Interpretând așa, Pavel spune următorul lucru: „fiecare creștin să-și ia în cinste și sfințenie o soție”.

Mai există o părere demnă de a fi luată în considerare. Câțiva comentatori au sugerat o împărțire a acestui verset, având ca rezultat următoarea traducere: „fiecare din voi să-și respecte soția și să câștige în sfințenie și cinste”. Ei au susținut că a doua idee se aplică la legăturile de afaceri, la câștigarea averii și că Pavel stăruie ca aceasta să se facă în conformitate cu morala creștină. Dar o asemenea interpretare tulbură firul gândurilor lui Pavel, care în versetele 3–7 se ocupă de probleme de curăție sexuală.

Felul cum abordează Pavel în această epistolă subiectul necurăției și al căsătoriei este în armonie cu tratarea subiectelor asemănătoare în 1 Corinteni 7. El consideră căsătoria o unire rânduită de Dumnezeu, care-i va ajuta pe partenerii creștini să evite ispitele sexuale (vezi comentariul de la 1 Corinteni 7,1–5).

1 Tesaloniceni 4:5

5. Aprinderea. [„Pofta”, KJV]. Gr. pathos, „emoții”, bune sau rele, dar în Noul Testament este folosit numai cu sensul de dorințe rele (Romani 1,26; Coloseni 3,5).

Poftelor. [„Senzualitate”, KJV]. Gr. epithumia, „dorință”, „dorință fierbinte”, dar în Noul Testament are în general sensul de dorința rea, mai ales „pofță” (vezi comentariul de la Marcu 4,19; Romani 7,7). Expresia „aprinderea poftelor” poate fi tradusă „pasiunea poftelor”. Legătura strânsă dintre versetul 4 și 5 din 1 Tesaloniceni 4 sprijină opinia că Pavel se ocupă de aspectele sexuale din cadrul căsătoriei. În versetul 4 întâlnim o abordare pozitivă, iar în versetul 5 el subliniază atitudinea pe care creștinul ar trebuie să o evite. Deși crescute într-o atmosferă imorală, ei nu trebuie să-și îngăduie să fie mânjiți de aceasta.

Neamurile. Sau „păgânii”. Întrucât tesalonicenii înșiși fuseseră neamuri sau păgâni, înțelegeau aluziile lui Pavel. Dar faptul că apostolul îi distinge clar de păgâni îi încuraja să păstreze distincția, refuzând să se lase pradă imoralității, așa cum făceau neamurile.

Care nu cunosc pe Dumnezeu. Vezi comentariul de la Romani 1,21,28.

1 Tesaloniceni 4:6

6. Cu vicleșug. [„Să treacă peste”, KJV; „Nedreptățească”, traducerea lui G. Galaction]. Grecesul hiperbaino, „a depăși”, „trece peste”, metaforic, „a încălca”. Aici este singurul loc în care este folosit acest verb în Noul Testament.

Cu nedreptate. [„Să defraudeze”, KJV]. Gr. pleonekteo, „a trage foloase de pe urma altora”, „a înșela”. Un alt cuvânt (apostereo) e folosit în 1 Corinteni 7,5 pentru „a defrauda”, dar înțelesul este asemănător.

În treburi. [„În orice treburi”, KJV]. Mai degrabă „în treaba aceea”. Sensul acordat cuvântului „treburi” afectează vital interpretarea acestui verset. Unii susțin că este vorba de tranzacții comerciale și că Pavel îi îndeamnă pe credincioși să fie cinstiți în procedeele lor. Această opinie întrerupe firul gândirii lui Pavel, așa cum apare în versetele 5 și 7, unde este evident că se ocupă de curăția sexuală. Este de preferat să admitem că apostolul își continuă ideea în versetele 3–7 și că afirmă cu delicatețe că imoralitatea este un fel de furt, întrucât ea ia ceea ce de fapt aparține altuia.

Pedepsește. [„Este răzbunătorul”, KJV]. Gr. ekdilos (vezi comentariul de la Romani 13,4). Aici Domnul este zugrăvit ca judecător. Cel care creează legătura dintre soț și soție, veghează asupra ei (vezi Matei 19,5.6). Legăturile ascunse, care nu ajung înaintea vreunui tribunal civil, sunt văzute de Domnul (vezi Evrei 4,13). El judecă. Rău-făcătorul nu poate scăpa de pedeapsa Lui. Astfel Pavel le reamintește cititorilor că păcatul, mai ales de felul celui despre care vorbește el, nu va trece nepedepsit. Această afirmație este dată ca un prim motiv pentru a nu-l fura pe semen.

Toate aceste lucruri. [„Toate lucrurile de acest fel”, KJV]. Adică pe toți aceia care practică păcate ca imoralitatea, adulterul și ale altor forme de necurăție sexuală.

V-am spus. [„V-am avertizat”, KJV]. Gr. proeipon, „a spune mai dinainte”. Pavel nu dă un sfat nou. El repetă învățătura pe care le-o dăduse mai înainte credincioșilor.

Adeverit. [„Mărturisit”, KJV]. Sau „mărturisit serios”, „însărcinat religios”. Pavel îi avertizase serios pe convertiții lui cu privire la elementele corupte care stăpâneau în societate. O asemenea avertizare solemnă trebuie luată în considerare și de către biserica de azi, care este înconjurată de influențele stricate ale unei societăți corupte.

1 Tesaloniceni 4:7

7. Căci. Această prepoziție introduce al doilea motiv pentru care Pavel îndeamnă la curăție morală (vezi comentariul de la v. 6).

Chemat. Vezi comentariul de la cap. 2,12. Chemarea lui Dumnezeu este un motiv puternic pentru a evita orice formă de imoralitate. Vezi comentariul de la 1 Corinteni 6,18–20; 1 Petru 1,14–16.

La necurăție. Vezi comentariul de la cap. 2,3. Prepoziția „la” (epi) poate fi tradusă „spre” sau „pentru”, deoarece se referă la scop. Dumnezeu nu a chemat pe nimeni ca să fie necurat sau impur.

La. Gr. en, literal „în”.

Sfințire. [„Sfințenie”, KJV]. Gr. hagasmos, (vezi comentariul de la Romani 6,19), tradus „sfințire” în 1 Tesaloniceni 4,3 (vezi comentariul de acolo). În greacă prepoziția care însoțește acest cuvânt (en) diferă de cea folosită dinaintea cuvântului „necurăție” (epi) și denotă sfera în care Dumnezeu așteaptă să trăiască cei chemați ai Săi – sfera sfințeniei (compară cu Evrei 12,14). Sfințenia ar trebui să caracterizeze fiecare aspect al vieții unui creștin.

1 Tesaloniceni 4:8

8. Nesocotește. [„Disprețuiește”, KJV]. Mai degrabă „leapădă”, adică acela care leapădă sfatul lui Pavel (v. 3–7), de fapt leapădă cuvântul lui Dumnezeu. Această declarație oferă mare greutate standardelor morale fixate de apostol.

V(-a). [„Ne-a”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „v-a” (ca în traducerea Cornilescu). Pavel nu vorbește despre propria lui inspirație divină, ci de măsurile pe care le-a luat Dumnezeu pentru ca poporul Lui să fie biruitor asupra tuturor păcatelor. Domnul nu doar că i-a chemat pe copiii Săi la sfințenie și le-a dat porunci precise împotriva necurăției, dar le-a oferit și putere ca să poată ajunge la înaltul standard stabilit de El. Astfel întărit, în formarea unui caracter asemănător cel al Domnului său creștinul poate să treacă peste obstacole (compară cu Efeseni 3,16–19; Filipeni 4,13; Coloseni 1,11).

A dat și. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea prepoziției „și” și pentru timpul prezent al verbului, adică „dă” în loc de „a dat”. Dumnezeu le dă continuu Duhul Sfânt copiilor Săi.

1 Tesaloniceni 4:9

9. Cât despre. Sau „cu privire la”.

Dragostea frățească. Gr. philadelphia (vezi comentariul de la Romani 12,10). Compară cu Evrei 13,1; 1 Ioan 3,14; 4,20.21. Pavel a vorbit deja (1 Tesaloniceni 4,6) despre un anumit fel de călcare a principiului iubirii, dar consideră că e necesar să dezbată în continuare acest subiect.

Învățați de Dumnezeu. Când cineva acceptă noul legământ al harului și Îi îngăduie Domnului să scrie legea divină în inima lui, este învățat de Dumnezeu și nu mai se bazează doar pe învățătura omenească (vezi Evrei 8,10.11).

Să vă iubiți unii pe alții. Scopul învățăturii divine este să aducă iubirea frățească în inimile credincioșilor (vezi comentariul de la cap. 3,12). Iubirea frățească fierbinte e una din cele mai puternice dovezi ale convertirii (AA 262).

1 Tesaloniceni 4:10

10. Și iubiți în adevăr. [„În adevăr și faceți aceasta”, KJV]. Acesta era încă un motiv ca Pavel să nu mai aibă nevoie să scrie despre iubirea frățească. Tesalonicenii își arătasera deja iubirea față de credincioșii din Grecia de Nord, iar Pavel i-a lăudat la începutul epistolei pentru „osteneala dragostei” lor (vezi la 1:3).

El nu explică ce formă lua dragostea lor frățească, dar fără îndoială că se manifesta prin ospitalitate față de ceilalți macedoneni. Acum el folosește această trăsătură evidentă de caracter ca bază pentru a-i îndemna la curăția vieții. După ce își demonstraseră iubirea într-o măsură așa de mare, cu siguranță aveau să o practice și în legăturile lor zilnice cu frații din biserică.

Vă îndemnăm. [„Vă implorăm”, KJV]. Mai bine, „vă îndemnăm” (vezi comentariul de la v. 1).

Să sporiți tot mai mult. Compară cu v. 1. Iubirea pe care tesalonicenii o arătau nu era încă desăvârșită. El îi îndeamnă să fie stăruitori pe drumul desăvârșirii. Căderea creștină e un progres continuu. Numai atunci când ne iubim unii pe alții deplin, iubirea lui Dumnezeu e desăvârșită în noi (1 Ioan 4,12.20.21).

1 Tesaloniceni 4:11

11. Să căutați. Gr. *philotimeomai*, literal „a tânji după onoare”; aici „a fi ambițios”, „a aspira”.

Să trăiți liniștiți. [„Să fiți liniștiți”, KJV]. Adică să duceți o viață liniștită, să trăiți calm. S-ar putea să fi existat fanatism printre credincioșii tesaloniceni. Erau vehiculate idei și doctrine fanteziste de către unii, și aceasta producea tulburarea celor mai mulți (compară cu 2 Tesaloniceni 3,11.12; AA 261). Din context și din conținutul epistolei reiese că aceste idei tulburătoare erau în legătură cu doctrina celei de a doua veniri (vezi 1 Tesaloniceni 4,13–18; 5,1–11; AA 228–229).

Să vă vedeți de treburi. [„Îndepliniți-vă treburile voastre”, KJV]. Sau „să vă vedeți de treburile voastre”. De aici putem trage concluzia că unii dintre membrii bisericii se amestecau în treburile altora, poate chiar în treburile bisericii (vezi comentariul de la 2 Tesaloniceni 3,11. 12).

Să lucrați. Cel care caută să facă cât mai bine propriul său lucru e ferit de ispita amestecului în treburile altora. Se pare că unii învățau că iminența celei de-a doua veniri făcea inutilă munca. Drept urmare, unii încetaseră să mai lucreze pentru câștigarea existenței și depindeau de generozitatea fraților lor.

V-am sfătuit. [„V-am poruncit”, KJV]. Pavel se ocupase deja de problema aceasta atunci când fusese cu tesalonicenii, așa că acum poate să facă apel la instrucțiunile lui verbale anterioare. De aceea, nu numai că le recomandă felul acesta de viață, dar era el însuși un exemplu nobil de sârguință, independență și binefacere (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 18,3).

1 Tesaloniceni 4:12

12. Să vă purtați. [„Să umblați”, KJV]. Gr. *peripateo* (vezi comentariul de la cap. 2,12).

Cuviincios. Gr. *euschemonos*, „așa cum se cuvine”, „într-un fel cuvenit”. Îndemnul nu se referă la legăturile de afaceri, ci mai degrabă la trăirea unei vieți creștine autentice, în care fiecare să-și vadă de treburile personale și să lucreze sârguincios pentru a-și câștiga existența.

Cei de afară. Adică cei care sunt în afara bisericii, necreștinii (vezi comentariul de la 1 Corinteni 5,12). O viață veritabilă de creștin se va recomanda singură lumii necredincioase.

Să n-aveți trebuință de nimeni. [„Lipsă de nimic”, KJV]. Sau „lipsă de nimeni”. Oricare ar fi traducerea luată în considerare, sensul e clar. Creștinul ar trebui să urmărească să fie independent, să nu depindă de alții pentru întreținerea sa.

1 Tesaloniceni 4:13

13. Nu voim. [„Nu aș vrea”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „nu am vrea”, adică „nu dorim”. S-ar putea ca Pavel să-i includă în mod conștient pe Sila și Timotei în afirmația sa, ori folosirea pluralului „noi” să fie editorială (vezi comentariul de la cap. 1,1).

Aici apostolul abordează un subiect nou, soarta creștinului care a murit înaintea revenirii lui Hristos. S-ar putea ca Timotei, care tocmai se întorsese de la Tesalonic (cap. 3,6), să fi adus vești despre faptul că membrii bisericii erau îngrijorați de soarta aceluia dintre ei care au murit după ce au fost convertiți. Cum ar fi putut unii ca aceștia să se bucure de strălucirea împărăției lui Hristos la venirea Sa? Pavel tratează acum

subiectul în detaliu (v. 13–18) și trece la un subiect înrudit: timpul arătării lui Hristos (cap. 5,1–11). El tratează ambele chestiuni nu ca pe doctrine noi, ci ca pe învățături familiare asupra cărora credincioșii aveau nevoie de mai multă lumină. În timpul petrecut în mijlocul lor, Pavel nu avusese când să răspundă fiecărei întrebări sau să clarifice fiecare subiect.

Cei ce au adormit. [„Care dorm”, KJV]. Gr. koimao, „a dormi”, „a muri”. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea „care adorm”. Din ce în ce mai mulți membri treceau la odihnă. În ce privește somnul ca simbol al morții, vezi comentariul de la Ioan 11,11. Inscricții grecești dovedesc că locul de înmormântare era numit adesea koimeterion, cuvânt folosit și pentru dormitor sau cameră de dormit. În gândirea creștină se considera că morții dormeau, așteptând dimineața învierii.

Ca să nu vă întristați. Se pare că tesalonicenii se întristau fără rost cu privire la soarta acelor dintre ei care au murit după primirea Evangheliei. Aceia care rămâneau în viață se temeau că cei decedați vor pierde experiența glorioasă pe care creștinii așteptau să o trăiască la revenirea lui Hristos. Pavel le scrie (în v. 13–18) pentru a înlătura înțelegerea greșită și pentru a-i mângâia pe credincioși. El explică că nu e nevoie ca un creștin viu să se întristeze cu privire la fratele lui mort, deoarece speranța învierii alungă întristarea. Pavel nu-și exprimă nemulțumirea față de o durere naturală. El îi învață pe credincioși să nu se lase pradă deznădejzii, ci să-și ridice capetele în așteptarea reîntâlnirii cu cei dragi, la venirea Domnului.

Ca ceilalți. Mai bine, „ca restul”, adică necreștinii.

Care n-au nădejde. Necreștinul este lipsit de speranța creștină. Necredinciosul nu are motive să aștepte viața de după moarte. Pentru el, moartea înseamnă sfârșitul, deoarece nu cunoaște nici o putere care să poată zdrobi cătușele morții și să dea viață celor adormiți. Doar creștinul Îl cunoaște pe Acela care a biruit moartea pentru Sine și pentru urmașii Săi. În felul acesta, Pavel pune în contrast perspectiva credinciosului cu deznădejdea lumii păgâne din jur.

1 Tesaloniceni 4:14

14. Dacă credem. În limba greacă această exprimare nu reflectă nici o îndoială. Propoziția condițională admite că moartea și învierea lui Isus sunt adevărate. Întrucât Pavel le prezentase aceste învățături tesalonicenilor cu ocazia primei sale vizite în orașul lor (Faptele Apostolilor 17,1–3), convertirii lui erau bine întemeiați în aceste doctrine fundamentale ale credinței creștine. Pavel dorește acum ca ei să folosească aceste învățături ca o temelie pe care să-și zidească credința lor cu privire la înviere. Moartea și învierea lui Hristos dau creștinului o încredere sigură cu privire la acest subiect (vezi Ioan 14,19; vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,20–23). De aceea, nu trebuia ca tesalonicenii să dispere la moartea celor dragi.

Cei ce au adormit. [„Cei care dorm”, KJV]. Mai bine, „care au adormit” (ca în versiunea Cornilescu), cu referire la creștini.

Cu Isus. [„În Isus”, KJV]. Literal, „prin Isus”. S-au dat diferite interpretări acestei expresii dificile. Unii consideră că Pavel înțelege moartea ca un somn doar în virtutea puterii dătătoare de viață a lui Hristos, care îi va învia pe cei morți. Dacă puterea lui Hristos nu ar acționa, moartea ar fi sfârșitul. Alții leagă expresia „prin Isus” cu ultima parte a versetului, făcând-o să sune: „așa, prin Isus, Dumnezeu va aduce cu El pe cei care au adormit” (RSV). O asemenea traducere este corectă, dar versiunea greacă favorizează exprimarea din KJV [„Pe cei care dorm în Isus îi va aduce Dumnezeu cu El”]. Alții privesc expresia ca fiind paralelă cu sintagma „morți în Hristos”. Interpretarea aceasta este preferabilă, întrucât cele două expresii apar în strânsă legătură contextuală.

Împreună cu Isus. [„Cu El”, KJV]. Adică, cu Isus, din mormânt. Pavel ajunge la un punct dificil al răspunsului său pentru tesalonicenii îngrijorați. Ei fuseseră preocupați de soarta celor morți. Apostolul îi asigură acum, printr-o declarație categorică, că Dumnezeu îi va învia pe creștinii care au murit, așa cum a înviat și Isus. Astfel de cuvinte îi asigurau pe credincioși că cei iubiți ai lor nu erau uitați. Această făgăduință inspirată urma să răspundă întrebărilor tesalonicenilor și să le liniștească temerile. Merită să observăm că Pavel se preocupă de faptul că neprihăniții decedați nu sunt uitați, și nu de amănuntele cronologice ale învierii. Acestea sunt expuse în 1 Corinteni 15,23: „Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.” Pavel dorea să sublinieze faptul că, așa cum Dumnezeu Îl ridicase pe

Hristos din mormânt, tot așa îi va ridica din morminte pe sfinții adormiți.

Unii susțin că aici Pavel vorbește despre sufletele descarnate, care s-ar înălța la cer după moarte și s-ar întoarce cu Isus la a doua Sa venire. Biblia nu susține nicăieri că sufletul omului este nemuritor și că se înălță la cer cu ocazia morții (vezi comentariul de la Matei 10,28; Luca 16,19–31; 2 Corinteni 5,2–8). În plus, interpretarea este în dezacord cu contextul. Pavel nu vorbește de suflete nemuritoare, ci, „despre cei ce au adormit” (1 Tesaloniceni 4:13), „cei ce au adormit în El” (v. 14), „cei morți în Hristos” (v. 16). „Cei morți în Hristos” învie (v. 16), nu coboară. Cei vii nu vor fi cu Domnul înaintea celor morți (v. 15). Toți vor intra în împărăție împreună (v. 17). Dacă cei morți ar fi fost deja cu Domnul înainte de înviere, vorbirea apostolului ar fi fără sens. De fapt, ar fi absurdă. Mângâierea lui ar fi fără rost. Pavel le-ar fi spus tesalonicenilor să-și alunge îngrijorarea, deoarece cei iubiți ai lor se bucurau de fericire în cer. El nu putea face acest lucru. Învățătura lui era în armonie cu cea a Domnului său (vezi comentariul de la Ioan 14,3). Unii comentatori, analizând contextul, admit că „aici nu se vorbește despre sufletele descarnate”, (Jamieson, Fausset și Brown).

1 Tesaloniceni 4:15

15. Prin cuvântul Domnului. Apostolul apelează la o autoritate superioară (vezi comentariul de la 1 Corinteni 7,6.10.12.25).

Noi cei vii, care vom rămânea. [„Care suntem vii și care rămânem”, KJV]. Literal, „noi cei vii, cei care rămânem”, adică cei care, în contrast cu dreptii morții, rămân vii până la revenirea lui Hristos. Se pare că Pavel își exprimă aici speranța că el și convertiții cărora le scrie vor fi în viață când va reveni Isus, o speranță comună creștinilor din toate veacurile. Dar el nu afirmă explicit că va trăi până în acea măreață zi (vezi Romani 13,11; 2 Corinteni 10,11; Filipeni 4,5; Tit 2,13; vezi Nota Suplimentară de la Romani 13). El clarifică aceste idei din 1 Tesaloniceni 5,1–11, unde subliniază caracterul neașteptat al celei de-a doua veniri și incertitudinea faptului că ei vor trăi până atunci (v. 10). Reiese că tesalonicenii înțelegeau greșit afirmațiile lui Pavel și că unii în mod intenționat le interpretau greșit, susținând că ziua Domnului ar fi și venit chiar (vezi comentariul de la 2 Tesaloniceni 2,2). Tocmai pentru a rectifica această eroare, la scurt timp după aceasta apostolul le-a scris a doua lui scrisoare (AA 264; vezi p. 262)

Venirea. Gr. parousia, (vezi comentariul de la Matei 24,3). Cuvântul parousia era uneori folosit pentru sosirea unui general roman cu scopul de a celebra o procesiune triumfală pe străzile cetății. Astfel, cuvântul este potrivit pentru descrierea revenirii triumfale a lui Hristos.

Nu. În versiunea greacă negația este puternic exprimată.

Lua-o înainte. [„Preveni”, KJV]. Gr. phthano, „a veni înainte”, „a preceda”. Acesta era sensul lui „preveni” când a fost tradusă KJV. Dar cuvântul și-a schimbat înțelesul, așa că nu mai redă înțelesul corect al grecescului phthanou. Pavel îi asigură pe cititori că cei vii nu vor fi uniți cu Domnul lor înaintea celor care au adormit. „Întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei” (v. 16, 17). În felul acesta, sfinții vii nu vor avea prioritate față de cei care au murit în Domnul. Învățătura aceasta clarifică adevărata stare a celor care au murit „în Hristos”. Ei dorm, așteptând venirea Mântuitorului. Ei nu sunt încă uniți cu El, ci, la fel ca și creștinii vii, așteaptă a doua venire pentru a fi împreună cu Domnul (compară cu Ioan 11,23–25). Nici o categorie nu are prioritate față de cealaltă, ambele vor fi luate în slavă în același timp, la venirea Lui.

1 Tesaloniceni 4:16

16. Căci. Mai bine, „deoarece”. Pavel declară temeiul învățaturii din v. 15.

Însuși Domnul. Aici e descrisă clar venirea personală, vizibilă și fizică a Domnului. El nu va trimite un reprezentant și nici nu va veni spiritual. El Însuși va veni pe nori. Același Isus care s-a înălțat la cer acum va coborî din cer. Chiar înainte de a fi urcat la cer El a promis că va reveni (Ioan 14,3). Creștinilor li s-a dat atunci asigurarea că „acest Isus” „va veni în același fel” (Faptele Apostolilor 1,9–11). Pavel repetă această făgăduință și relatează și alte amănunte cu privire la împlinirea ei.

Un strigăt. Grecescul keleusma, „o poruncă”, „un strigăt de poruncă”. Aici este singurul loc din Noul Testament în care este folosit acest cuvânt. În scrierile nebiblice keleusma se referă la un ofițer care dă

ordine trupelor sale sau la un căruțaș care își îndeamnă caii. În versiunea greacă nu este clar dacă Hristos e Cel care dă porunca sau dacă o altă ființă strigă cu voce tare atunci când Domnul coboară, însă dovezile contextuale favorizează prima variantă (vezi mai jos, la „arhanghel” și „trâmbița lui Dumnezeu”). Nu este dat nici un motiv pentru acest „strigăt”, dar acest „strigăt”, „glasul” arhanghelului și „trâmbița lui Dumnezeu” sunt imediat urmate de învierea celor „morți în Hristos”; deci se consideră că aceste sunete precedă învierea celor morți (compară cu Ioan 5,25.28.29; 11,43). Hristos vine din cer proclamându-și victoria. El a biruit moartea și mormântul (Apocalipsa 1,18). De aici înainte dușmanul, moartea, nu îi mai poate ține pe cei răscumpărați în strânsoarea ei rece. Neprihăniții care au murit răspund la porunca Domnului lor și ies din morminte.

Arhanghel. Gr. archaggelos, „îngerul principal”, „primul înger”, cuvântul acesta fiind alcătuit din archi, un prefix care înseamnă „principal” sau „înalt” și aggelos, „înger”, deci sensul cuvântului este „șeful îngerilor”. Cuvântul archaggelos apare în Noul Testament doar aici și în Iuda 9, unde se spune despre Mihail că este arhanghelul. Comentariul acesta susține părerea că Mihail nu e altul decât Domnul Isus Hristos (vezi comentariul de la Daniel 10,13; Iuda 9; Apocalipsa 12,7). Această interpretare face posibilă credința că vocea personală a lui Hristos, adică vocea arhanghelului, va fi auzită atunci când va coborî din cer (vezi comentariul de la Iuda 9).

Trâmbița lui Dumnezeu. Sau „o trâmbiță a lui Dumnezeu”. Nu se referă în mod necesar la o anumită trâmbiță care aparține doar lui Dumnezeu, ci mai degrabă la un instrument care e folosit în slujba lui Dumnezeu. Vechiul Testament adesea vorbește despre trâmbițe în contextul unor intervenții deosebite ale lui Dumnezeu, fie realizate, fie prezise (Exod 19,13.16.19; Psalmi 47,5; Isaia 27,13; Ioel 2,1; Țefania 1,16; Zaharia 9,14). Trâmbițele se foloseau și pentru a-l strânge pe poporul lui Dumnezeu (Numeri 10,2–4), pentru da alarma în caz de război (Numeri 10,5–9) și în cadrul sărbătorilor naționale (Numeri 10,10). În Noul Testament sunetul trâmbiței este asociat cu strângerea celor aleși și învierea morților (Matei 24,31; 1 Corinteni 15,52).

Se va pogorî. Gr. katabaino, „a coborî”, „a veni jos”, „a descinde”; acest cuvânt nu mai este folosit în altă parte din Noul Testament cu privire la a doua venire a lui Hristos, dar este folosit cu privire întrupare Sa (Ioan 3,13; 6,33.38). Coborârea lui Hristos la a doua venire apare în alte relatări biblice care descriu acest eveniment (Matei 16,27; 24,30).

Întâi vor învia. Adică ei vor învia înainte ca cei vii să fie răpiți pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh (v. 17).

Și ... cei morți în Hristos. Conjunția „și” este folosită pentru a arăta rezultatul sunetelor care vor face să vibreze cerul, și anume învierea celor care au murit în Domnul. Cei „morți în Hristos” sunt cei care au adormit în credință, inclusiv sfinții Vechiului Testament (vezi comentariul de la Romani 4,3; 1 Corinteni 15,18; compară cu Apocalipsa 14,13). Ei aparțin celor pe care Isus îi descrie ca „fii ai învierii” (Luca 20:36). În altă parte Pavel face referire la ei ca la „cei ce sunt ai lui Hristos” „la venirea lui” (1 Corinteni 15:23). Ei sunt înviați la „prima înviere” (vezi Apocalipsa 20,5.6). Cuvintele „cei morți în Hristos” sunt folosite aici pentru a-i distinge pe sfinții adormiți de celelalte două categorii de oameni: (1) morții nelegiuți, care nu sunt înviați la a doua venire a lui Hristos, decât cu puține excepții; (2) creștinii vii, care primesc asigurarea că cei dragi ai lor, care au murit, nu vor fi deloc dezavantajați la revenirea lui Isus, ci vor fi înviați și astfel vor avea aceleași privilegii ca cei care vor fi în viață atunci.

1 Tesaloniceni 4:17

17. Apoi. Adică după ce dreptii morți vor fi înviați.

Noi cei vii care vom fi rămas. Vezi comentariul de la v. 15.

Vom fi răpiți. Gr. harpazo, „a smulge și a duce” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 8,39; Filipeni 2,6; Apocalipsa 12,5). Cuvântul „răpire” [în engleză „rapture”] vine, prin intermediul verbului latin rapio, de la grecescul harpazo. Cuvântul „răpire” este folosit de unii într-un sens teologic, pentru a descrie procesul descris de Pavel, prin care sfinții sunt ridicați în văzduh. Cei care folosesc în felul acesta cuvântul „răpire” învață că venirea lui Hristos cu putere și slavă mare va fi precedată cu câțiva ani mai înainte de venirea lui secretă și invizibilă în văzduhul acestei planete, pentru a-i ridica și a-i lua pe sfinții Săi, în timp

ce restul oamenilor vor rămâne pe pământ, într-o perioadă de mare necaz, sub domnia lui Anticrist. Dar acest pasaj, despre care ei declară că descrie această răpire secretă, vorbește de fapt despre venirea lui Hristos „cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu”, care nu are cum să fie un eveniment secret. Aceasta reprezintă „strângerea noastră laolaltă cu El”, cu privire la care tesalonicenii erau frământați, dar care va avea loc după arătarea lui Anticrist (2 Tesaloniceni 2,1–3), și nu înainte, așa cum susține teoria răpirii dinaintea perioadei de necaz (în engleză, „pretribulation rapture”) (vezi Notele adiționale de la Apocalipsa 20, nota 2). Trâmbița este menționată și în Matei 24,30.31, într-un context care descrie clar o venire vizibilă: „Toate semințiile pământului ... vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” Nimic din aceste pasaje nu poate sugera, nici măcar de departe, că venirea descrisă în Matei 24 este diferită de cea din 1 Tesaloniceni 4. Deci ambele pasaje descriu un eveniment care are loc în același timp. Aceasta este învățătura întregii Scripturi. În ce privește o discuție cu privire la anumite concepții false pe care e bazată credința într-o răpire secretă, vezi Nota Suplimentară de la Apocalipsa 20, Nota 2.

Împreună cu. Gr. hama sun. Adverbul hama înseamnă „în același timp”, în timp ce prepoziția sun are aici sensul de „împreună cu”. O traducere literală a acestei porțiuni a versetului 17 sună astfel: „vom fi răpiți toți în același timp împreună cu ei”. O asemenea făgăduință urma să-i liniștească pe tesaloniceni, explicându-le că neprihăniții morți și cei vii urmau să fie uniți cu Domnul lor în același timp.

În nori. Compară cu Matei 24,30; Faptele Apostolilor 1,9; Apocalipsa 1,9.

Ca să întâmpinăm pe Domnul. Literal, „pentru o întâlnire a Domnului”, exprimând împlinirea scopului pentru care dreptii au fost răpiți de pe pământ, adică pentru a-L putea întâlni pe Domnul lor. La momentul întâlnirii este împlinită dorința cea mai fierbinte a creștinului – el este unit cu Acela pe care-L iubește mai presus decât pe oricine altcineva (vezi comentariul de la Filipeni 1,23).

În văzduh. [„În cer”, KJV]. Sfinții s-au înălțat de pe pământ, Domnul și oștirile Lui au coborât din cer; ei se întâlnesc în văzduh, între cer și pământ.

Și astfel. Adică drept urmare a venirii lui Hristos și a lucrurilor descrise în v. 16, 17, toți credincioșii sunt uniți cu Domnul lor.

Vom fi totdeauna cu Domnul. Pavel nu încearcă să-i ducă pe cititorii lui cu gândul dincolo de momentul extatic al întâlnirii. Creștinii din toate timpurile sunt în cele din urmă uniți cu Domnul și viitorul lor este asigurat. În momentul acesta nu este necesară o discuție cu privire la ce urmează mai departe. Dar din alte pasaje biblice știm că după această întâlnire cei răscumpărați vor continua călătoria pe care au început-o și vor merge cu Hristos în căminul ceresc (vezi comentariul de la Ioan 14,2.3). Astfel ei „vor fi totdeauna cu Domnul”.

1 Tesaloniceni 4:18

18. Mângâiați-vă. Aceasta este mai mult decât o sugestie. Apostolul le poruncește cu amabilitate credincioșilor să mediteze la „aceste cuvinte” (v. 13–17), pentru a înțelege mângâierea pe care ele o pot oferi și pentru a se încuraja astfel unul pe altul.

Dar. [„Prin urmare”, KJV]. Sau „așadar”. Versetul acesta prezintă concluzia raționamentului lui Pavel din v. 13–17. Pentru a-i liniști pe tesalonicenii îngrijorați că cei dragi care au murit nu vor avea parte de revenirea glorioasă a Domnului, apostolul le-a prezentat ce se va întâmpla cu cei morți și cei vii atunci când se va arăta Hristos.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1–3AA 262; CH 584

2, 3 SL 87

3 AA 559, 566; GC 469; 2T 170; 8T 64

4 2T 450, 472, 474, 475

7, 9–12AA 262

13, 14 AA 257

14 AA 259; DA 786; GC 550

16 DA 832; GC 301

16, 17 DA 320; EW 16; GC 322, 625; LS 66; PK 240; PP 339; SR 412; 1T 60; 5T 14

16–18AA 258; GC 302, 548; LS 51; ML 345; PP 89; 1T 41

17 AA 34; EW 110, 273, 287; ML 349; 1T 184

1 Tesaloniceni 5:1

1. Vremi și soroace. În ce privește sensul acestei expresii, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,7. Pavel explicase cu grijă problema celor „ce au adormit” (cap. 4,13) și le amintise converțiților lui ordinea evenimentelor la a doua venire, dar, pentru motivele care urmează, el nu își propune să trateze cronologia zilelor de pe urmă.

N-aveți nevoie. Tesalonicenii primiseră instrucțiuni complete de la apostol (vezi cap. 2,11.13; 3,4; vezi comentariul de la cap. 4,1.2), care le oferise toate informațiile necesare cu privire la „vremi și soroace”.

1 Tesaloniceni 5:2

2. Știți foarte bine. Mai bine, „cunoașteți exact”. Aceasta nu înseamnă că tesalonicenii știau tot ceea ce putea fi cunoscut cu privire la „ziua Domnului”, ci că toți erau conștienți de iminența acestei zile. Este clar că apostolul le dăduse învățătura Domnului asupra acestui subiect (Matei 24,32–44). Era nevoie doar de a-i întări în cunoașterea lor și de a accentua însemnătatea ei.

Ziua Domnului. Dovezi textuale importante pot fi citate pentru folosirea nearticulată a substantivului „zi”. Probabil că o asemenea omitere în greacă arată că expresia „zi a Domnului” era formula înțeleasă de biserică. În ce privește sensul acestei sintagme, vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 2,20. Pavel face adesea referire la formula aceasta sau la echivalentul ei, uneori prescurtând-o cu „ziua” sau „ziua aceea” (1 Tesaloniceni 5,4, Romani 2,16.1 Corinteni 1,8; 5,5; 2 Corinteni 1,14; 2 Tesaloniceni 1,10; 2,2). Aici „ziua Domnului” se referă la a doua venire a lui Hristos.

Va veni. [„Vine”, KJV]. Forma verbului în greacă subliniază certitudinea revenirii Domnului.

Ca un hoț. Vezi și cuvintele lui Hristos din Matei 24,43; Luca 12,39.40. Compară cu 2 Petru 3,10; Apocalipsa 3,3; 16,15. Prin folosirea comparației cu un hoț, apostolul accentuează caracterul neașteptat al celei de a doua veniri, avertizându-i astfel pe cititori să fie gata oricând (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 4,15). Dacă iau aminte la cuvintele lui, ei nu vor fi luați prin surprindere (compară cu Luca 21,34–36; 1 Tesaloniceni 5,4).

Noaptea. [„În noapte”, KJV]. Evangheliile leagă în mod frecvent venirea lui Hristos de timpul nopții (Matei 24,43; 25,6; Marcu 13,35; Luca 12,35–38; 17,34). Biserica primară lua ilustrația în mod literal și se aștepta ca revenirea Domnului să aibă loc pe la miezul nopții. Ieronim menționează o tradiție iudaică conform căreia deoarece la cel dintâi Paște, în Egipt, Domnul venise la miezul nopții, și Mesia urma să își facă apariția la miezul nopții. El îi atribuie acesteia „tradiția apostolică” care prevedea că veghea dinainte de Paște ar trebui să dureze până la miezul nopții, ca anticipare a venirii lui Hristos (Ieronim, comentariu la Matei 25,6). Folosirea cuvântului „noapte” de către Pavel, ar trebui discutată în contextul versetelor 4–6.

1 Tesaloniceni 5:3

3. Când vor zice. Sau „ori de câte ori vor zice”. Pavel nu îi identifică pe cei care zic acest lucru, dar

din context (v. 4–6) reiese în mod clar că se referă la necredincioși. Deși nu spune care e timpul exact când oamenii vor rosti aceste cuvinte, este evident că acest lucru se va întâmpla chiar înainte de revenirea lui Hristos.

Pace și liniște. [„Pace și siguranță”, KJV]. Cuvintele acestea, rostite de cei care nu s-au pregătit pentru revenirea Domnului lor, se referă la liniștea lăuntrică și la siguranța exterioară și dau la iveală starea de mulțumire a celui care vorbește. Calmul este neîndreptățit, deoarece nenorocirea este foarte aproape, iar necredinciosul ar trebui să învețe de la creștin, care veghează pentru evenimentele zilelor de pe urmă. Scriptura ne învață că timpul care precede venirea lui Hristos va fi un timp de dezastru universal (vezi comentariul de la Luca 21,25.26). Vezi mai jos, la „prăpădenie” și „neașteptată”.

Prăpădenie. Gr. olethros, „distrugere, „moarte”, „ruină”, un substantiv derivat de la verbul ollumi, „a distruge”. Astfel expresia „prăpădenie neașteptată”, implică faptul că „ziua Domnului” va aduce pentru lumea necredincioasă o catastrofă neprevăzută.

Neașteptată. Gr. aiphnidios, „neprevăzut”, „brusc”. În Noul Testament cuvântul acesta apare doar aici și în Luca 21,34.

Va veni. [„Vine”, KJV]. Gr. ephistemi, „a sta peste”, „a sta alături”, „a se apropia”, folosit mai ales cu privire la apariții bruște (Luca 2,9; 20,1; 24,4; Faptele Apostolilor 6,12; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 12,7).

Ca durerile nașterii. Nașterea nu poate fi numită un eveniment neașteptat, dar instalarea travaliului, cu durerile lui, vine deodată. Pavel folosește această asemănare pentru a ilustra caracterul brusc al catastrofelor zilelor de pe urmă.

Nu va fi chip de scăpare. [„Nu vor scăpa”, KJV]. Mai degrabă „nu vor scăpa în nici un fel”, așa cum o femeie nu poate să scape de durerile nașterii. Astfel apostolul subliniază inevitabilitatea prăpădeniei care va veni asupra celor care L-au lepădat pe Mântuitorul. Scriindu-le aceste cuvinte tesalonicenilor (1 Tesaloniceni 5,3), Pavel pare să fi avut în minte chiar cuvintele rostite de Hristos (Luca 21,34–36).

1 Tesaloniceni 5:4

4. Dar voi, fraților. Pavel îi pune acum în contrast pe cei convertiți cu necredincioșii de care amintește în versetul 3.

În întuneric. Adică în ignoranță și, indirect, în nelegiuire. În Noul Testament cuvântul „întuneric” este adesea folosit pentru a arăta o stare de sărăcie și decădere spirituală (Matei 4,16; 6,23; Ioan 3,19; Faptele Apostolilor 26,18; Romani 13,12). Creștinii nu mai sunt în starea aceasta (1 Tesaloniceni 5,5; 1 Ioan 2,8–10).

Ziua aceea. Adică, „Ziua Domnului” (v. 2).

Să vă prindă. Gr. katalambano, „a apuca” (vezi comentariul de la Ioan 1,5), folosit aici în sensul prinderii, apucării. Copilul lui Dumnezeu, călăuzit de lumina care se revărsă din Cuvântul Divin nu trebuie să fie prins în prăpădenia zilelor finale. El poate să fie pregătit în mod deplin pentru tot ce va veni asupra lumii și asupra locuitorilor ei.

1 Tesaloniceni 5:5

5. Voi toți sunteți. Dovezile textuale atestă exprimarea „căci voi toți sunteți”. Propoziția este o explicație a gândului din versetul 4, care afirmă că cei dreپți „nu sunt în întuneric”. Pavel include în mod generos pe toți membrii tesaloniceni în declarația lui, deși este conștient că unii sunt slabi (v. 14, 15).

Fii ai luminii. Creștinul este un fiu al lui Dumnezeu (1 Ioan 3,2) și Dumnezeu este lumină (Ioan 1,9); în consecință, creștinul este un fiu al luminii datorită înrudirii lui cu Părintele luminilor (Iacov 1,17). Pe lângă aceasta, Evanghelia aduce lumină (2 Corinteni 4,4; 1 Petru 29). În felul acesta, aceia care trăiesc potrivit cu Evanghelia, trăiesc în lumină (vezi comentariul de la Luca 16,8; Ioan 12,36).

Fii ai zilei. Literal, „fii de zi”.

Noi nu suntem. Este notabilă trecerea de la „voi”, la „noi”. Apostolul se include pe sine și pe colaboratorii săi în rândul tesalonicenilor. El le atrage atenția asupra modelului ideal, sperând că va inspira chiar și pe cel mai slab membru pentru a ajunge la statutul de „copiii ai luminii”.

1 Tesaloniceni 5:6

6. Să nu dormim. Sau „să nu mai dormim”. Copiii luminii nu vor avea nici un folos, dacă adorm. A dormi, înseamnă aici a fi nepăsător față de revenirea lui Hristos, atitudine care împiedică pregătirea creștinului pentru evenimentele finale (vezi Matei 25:5). Pavel își îndeamnă prietenii să nu fie prinși în cursă de o asemenea lene spirituală, ci să fie cu totul treji (vezi Marcu 13:35–37; Luca 21:34–36; Efeseni 5:10–16).

Ceialți. [„Alții”, KJV]. Adică fii întunericului, care nu sunt conștienți de evenimentele teribile și mărețe care vestesc revenirea Domnului.

Să veghem. Gr. gregoreo, „a deveni cu totul treaz” (vezi comentariul de la v. 10), „a veghea”, folosit adesea în Evangheliile pentru vegherea spirituală (compară cu Matei 24,42; Marcu 13,33.34; Luca 12,37).

Treji. [„Cumpătați”, KJV]. Gr. nepho, „a nu bea vin”, „a fi cumpătat”. Nu avem indicii că Pavel se referă la beția reală printre tesaloniceni (vezi 1 Petru 1,13; 4,7; 5,8). Mai degrabă el îi îndeamnă pe creștini să fie așezați, cumpătați, calmi în vederea „zilei” celei mari care vine.

1 Tesaloniceni 5:7

7. Cei ce dorm. Este o observație luată din viața de toate zilele, pentru a evidenția contrastul dintre aceia care sunt „fii ai zilei” și aceia care sunt „ai nopții” (v. 5).

1 Tesaloniceni 5:8

8. Dar noi. În contrast cu aceia a căror purtare e descrisă în v. 7.

Treji. Continuând, prin repetare, ideea începută în v. 6.

Să ne îmbrăcăm. Nevoia creștinului de a îmbrăca anumite calități dă de înțeles că el nu este îmbrăcat în mod natural cu ele. Aici Pavel spune că este necesară armura spirituală defensivă, sugerând că războiul este în desfășurare, iar creștinul va avea nevoie de ea, ca să se apere (vezi Efeseni 6:11, 12). În ceea ce privește echipamentul spiritual complet, vezi comentariul de la Romani 13,12.14; 2 Corinteni 10,4; Efeseni 6,13–17.

Platoșa. Vezi comentariul de la Efeseni 6,14, unde platoșa e definită ca fiind neprihănirea (compară cu Isaia 59,17; 2 Corinteni 6,7).

A credinței și a dragostei. Adică platoșa, care este credință și iubire. Cele două însușiri sunt părți integrale ale dreptății. Credința este însușirea activă a dreptății pe care Hristos o dă credinciosului, iar iubirea este cea mai importantă caracteristică a caracterului lui Dumnezeu (Romani 5:5). Apostolul îi laudase deja pe tesaloniceni pentru aceste însușiri (1 Tesaloniceni 1,3). Aici îi îndeamnă pe ei și pe toți creștinii să se folosească mai mult de aceste atribute în lupta lor cu răul.

Coif. Vezi Efeseni 6,17, unde această piesă a armurii e numită a „mântuirii”, în timp ce aici Pavel o descrie ca fiind „nădejdea mântuirii”. Astfel el învață că mântuirea, în stadiul ei final, se găsește încă în viitor (vezi Matei 24,13; 1 Petru 3,5).

1 Tesaloniceni 5:9

9. Fiindcă Dumnezeu. Pavel prezintă înțelegerea scopurilor lui Dumnezeu ca bază pentru speranța mântuirii (v. 8).

Rânduit. Gr. tithemi, „a pune”, „a plasa”, tradus „pus” în 2 Timotei 1:11; Evrei 1:2. Termenul se referă la planul lui Dumnezeu față de oameni, care este și a fost întotdeauna binevoitor (vezi comentariul de

la Ioan 3,16.17; 2 Petru 1,9).

Mânie. Gr. orge, (vezi comentariul de la Romani 1,18).

Să căpătăm mântuirea. Pavel a expus mai înainte în mod negativ scopul lui Dumnezeu, iar acum îi dă o formă pozitivă. Domnul dorește și intenționează ca toți oamenii să fie mântuiți (vezi mai sus, la „rânduit”; vezi Isaia 55,1; Ioan 7,37; Apocalipsa 22,17) și prin darul Fiului Său, a făcut posibilă mântuirea.

Prin Domnul nostru. Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar, ca toate binecuvântările cerești, ea vine prin persoana lui Isus Hristos (vezi comentariul de la Romani 6,23).

1 Tesaloniceni 5:10

10. Care a murit pentru noi. Vezi comentariul de la Romani 5,8; 1 Corinteni 15,3. Aici Pavel declară că scopul sacrificiului este ca toți credincioșii să poată trăi „împreună cu” Isus. Această țintă este realizată prin viața, moartea și învierea Mântuitorului nostru.

Veghem. Gr. gregoreo (vezi comentariul de la v. 6).

Dormim. Vezi comentariul de la cap. 4,13. Pavel revine la subiectul inițial din cap. 4,13–18, adică ce se va întâmpla cu cei adormiți în credință, la revenirea lui Hristos. Aici îi asigură pe cititori că nu va fi deosebire în destinul celor două categorii. În cele din urmă ambele clase de creștini vor trăi „împreună cu El” (vezi comentariul de la cap. 4,14–17).

1 Tesaloniceni 5:11

11. De aceea, mângâiați-vă. Vezi comentariul de la cap. 4,18, unde sunt folosite cuvinte aproape identice.

Întăriți-vă. Gr. oikodomeo, „a zidi” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 9,31). Prin tratarea împreună a unor teme atât de importante, ca venirea Domnului și slava moștenirii sfinților, membrii bisericii pot să se întărească spiritual (vezi comentariul de la Maleahi 3,16–18; Faptele Apostolilor 20,32).

Unii pe alții. [„Pe voi înșivă”, KJV]. Mai bine, „unul pe altul”, ca în cap. 4,18. Pavel arată că lucrarea de încurajare a celor doborâți nu aparține doar slujitorilor Evangheliei. Toți creștinii trebuie să contribuie la zidirea în credință a fraților.

Cum și faceți. Apostolul e totdeauna gata să-i laude pe credincioși cu privire la orice lucrare bună pe care o fac deja, dar nu ezită să-i îndemne nu numai să continue practicile bune, dar și să le intensifice (vezi comentariul de la cap. 3,12). Cu îndemnul acesta, Pavel încheie tratarea subiectelor începute în cap. 4:13.

1 Tesaloniceni 5:12

12. Și. [În KJV]. Mai degrabă „dar”, arătând legătura dintre gândul de aici și cel din v. 11.

Vă rugăm. Gr. erotao, (vezi comentariul de la Filipeni 4,3; 1 Tesaloniceni 4,1). Pavel nu dorește ca grija pe care tesalonicenii o manifestau unul pentru altul să slăbească respectul pentru slujba bisericii.

Să priviți bine. [„Să cunoașteți”, KJV]. Adică să recunoașteți, deci să și respectați (vezi comentariul de la cap. 4,4).

Se ostenesc. [„Muncesc”, KJV]. Gr. kopiao (vezi comentariul de la Filipeni 2,16; 1 Tesaloniceni 1,3). Era obiceiul lui Pavel să rânduiască prezbiteri în fiecare biserică pe care o înființa (vezi Faptele Apostolilor 14,23). Noii slujbași erau în mod necesar neexperimentați și poate că membrii nu le acordau respectul cuvenit. Cei care servesc biserica ar trebui să fie respectați, recunoscuți și stimați pentru propria lor valoare (vezi 1 Corinteni 16,15–18; Evrei 13,7). Un astfel de respect atrage după sine responsabilitatea slujbașilor de a fi oameni ai lui Dumnezeu.

Vă cârmuiesc. [„Sunt peste voi”, KJV]. Gr. proistemi, „a pune peste”, „a conduce”, „a prezida”, tradus „a cârmui” în Romani 12,8 (vezi comentariul de acolo).

Vă sfătuiesc. [„Vă îndeamnă”, KJV]. Gr. noutheteo, „a pune minte”, „a avertiza”, „a îndemna” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 20,31; compară-l cu cel de la 1 Corinteni 4,14; 2 Tesaloniceni 3,15). Cuvântul derivă de la nous, „minte” și tithemi, „a pune”. Pavel recunoaște slăbiciunea turmei sale și necesitatea ca slujbașii acesteia să-i conducă cu tărie pe membrii ei.

1 Tesaloniceni 5:13

13. Să-i prețuiți. [„Să-i stimați”, KJV]. Gr. hegeomai (vezi comentariul de la Filipeni 2,3), „a avea o părere despre”.

Foarte mult. Gr. huperekperrissos, „peste măsură”, „excesiv”, „foarte mult”.

În dragoste. Acest cuvânt este menționat ca nu cumva calitatea spirituală a aprecierii pentru conducătorii lor să fie pusă la îndoială.

Din pricina lucrării lor. Biserica creștină nu aprobă cultul omului, dar încurajează respectul cuvenit celor care poartă cu credincioșie răspunderi sacre.

Trăiți în pace. [„Fiți în pace”, KJV]. Această poruncă sugerează că unitatea bisericii din Tesalonic fusese tulburată, poate prin dezacordul dintre slujbași și membrii laici, deoarece Pavel specifică: „între voi”. Nu trebuie să existe rivalități și dezbinări în biserică, unii recunoscându-l pe un singur lucrător drept conducătorul lor spiritual, iar alții luptându-se pentru altul, așa cum s-a întâmplat mai târziu în Corint (vezi 1 Corinteni 1,12; 3,4–6; 4,6; compară cu Romani 12,18; 14,19).

1 Tesaloniceni 5:14

14. Vă rugăm. [„Vă îndemnăm”, KJV]. Gr. parakaleo (vezi comentariul de la Matei 5,4).

Să muștrați. Gr. noutheteo (vezi la „vă sfătuiesc”, v. 12).

În neorânduială. Gr. ataktoi, „afară din rânduri”, „dezordonat”, cuvântul acesta fiind folosit numai aici în tot Noul Testament. Verbul corespunzător, atakteo, apare în 2 Tesaloniceni 3,7, iar adverbul, ataktos, în 2 Tesaloniceni 3,11 (vezi comentariul de acolo).

Îmbărbătați. Gr. paramutheomai, „a încuraja”, „a înveseli”.

Deznădăjduiți. [„Slabi de minte”, KJV; „slabi de îngeri”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. oligopsuchoi, literal, „oameni mici la suflet”, adică cei care sunt slăbiți sufletește sau lași. Trebuia ca unii ca aceștia, poate copleșiți de întristare pentru cei morți (cap. 4,13–18) sau nesiguri cu privire la timpul revenirii lui Hristos (cap. 5,1–11), să fie mângâiați, nu muștrați. Creștinii ar trebui să mângâie și să încurajeze sufletele slabe și nevoiașe (Evrei 12,12.13; compară cu Galateni 6,2).

Să sprijiniți. Gr. antechomai, „a avea interes pentru”, „a se interesa de”, „a ajuta”. Cei slabi, cu privire la care Pavel și-ar dori să fie sprijiniți, sunt probabil cei ispitiți de necurăție (cap. 4,3–7). Astfel de membrii, pentru a nu ceda ispitei, au nevoie de ajutor, nu de muștrare.

Fiți răbdători. Gr. makrothumeo, literal, „a avea un spirit lung”, deci „a fi îndelung răbdător”, „a fi încet la mânie”, „a fi răbdător”. Același cuvânt grecesc e folosit la 1 Corinteni 13,4 pentru a descrie dragostea, care „este îndelung răbdătoare”. Iubirea lui Dumnezeu în creștin îl va face pe acesta răbdător, amabil atât cu membrii bisericii cât și cu ceilalți.

1 Tesaloniceni 5:15

15. Luați seama. [„Vedeți”, KJV]. Forma verbului grecesc implică ideea de „a fi vigilent”, „a veghea continuu”.

Să nu întoarcă ... rău pentru rău. Sau „să nu dea înapoi rău, în schimb pentru rău”. Tendința naturală a inimii este să facă așa, dar comportamentul creștin este diferit. Hristos interzice răzbunarea și îi îndeamnă pe ai Săi să înapoieze bine pentru rău (vezi comentariul de la Matei 5,39–48; compară-l cu cel de la Romani

12,17).

Să faceți. [„Să urmați”, KJV]. Gr. dioko, „a alerga după”, „a urmări”, „a aspira la”. În loc de a perpetua răul prin răzbunare, tesalonicenii sunt îndemnați ca întotdeauna, în orice împrejurare, să dorească binele. Pavel știa că aceia care urmăresc binele au prea puțin timp, sau chiar deloc, pentru a face rău.

Între voi. Sau „unul față de altul”.

1 Tesaloniceni 5:16

16. Bucurați-vă întotdeauna. Literal, „întotdeauna bucurați-vă”, în grecește accentul cade pe cuvântul „întotdeauna”. Pavel aprecia mult capacitatea de a fi fericit (vezi comentariul de la Filipeni 3,1; 4,4; compară cu 2 Corinteni 6,10). Fie printr-un avantaj prezent, fie prin anticiparea fericirii viitoare, creștinul are din belșug motive de a se bucura. Fiindu-i iertate păcatele, conștiința lui e liberă și pacea îi umple sufletul. El știe că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele” lui (vezi Romani 8,28). De ce să fie descurajat? Cei care se plâng fără încetare nu au adevărata religie (MH 251).

1 Tesaloniceni 5:17

17. Rugați-vă neîncetat. Literal, „fără încetare rugați-vă”, accentul căzând în grecește asupra ideii continuității (vezi comentariul de la v. 16). Prin viața sa, creștinul ar trebui să respire un duh de rugăciune. Niciodată n-ar trebui să fie întreruptă legătura cu Cerul (vezi comentariul de la Luca 18,1). Pavel lucra „zi și noapte” (1 Tesaloniceni 2,9), dar se și ruga „zi și noapte” (cap. 3,10). Multele lui activități nu-l împiedicau să se roage. Legătura cu Tatăl său ceresc nu era menținută neîncetat. Tot așa ar trebui să fie și cu noi. Vezi viața de rugăciune a lui Isus (vezi comentariul de la Marcu 3,13).

1 Tesaloniceni 5:18

18. Pentru toate. [„În toate”, KJV]. Adică în toate împrejurările, în bucurie sau întristare (vezi comentariul de la Filipeni 4,6; Coloseni 4,2). Aici avem o asigurare precisă că și lucrurile care par să fie contra noastră lucrează în cele din urmă spre binele nostru, deoarece Dumnezeu nu ne-ar cere să fim mulțumiți pentru ceva ce ne-ar dăuna (MH 255). Daniel era mulțumitor chiar dacă știa de decretul care urmărea să-i ia viața (vezi Daniel 6,10). Pavel însuși a lăsat un exemplu recunoștință în împrejurările cele mai potrivnice (vezi Faptele Apostolilor 27,20.35). Aducerea de mulțumiri ar trebui să fie regula creștinului; ea promovează sănătatea și bucuria (MH 251).

Căci aceasta. Aceste cuvinte se pot referi nu doar la aducerea de mulțumiri, ci și la bucuria și rugăciunea neîncetată (v. 16, 17).

Voia lui Dumnezeu. Dumnezeu e preocupat de întreaga viață a copiilor Săi, dar El se îngrijește în mod deosebit de sănătatea lor spirituală. Dorește ca toți creștinii să fie fericiți, să fie oameni ai rugăciunii și să aibă o inimă recunoscătoare. Necultivarea acestor trăsături este neîmplinirea voinței lui Dumnezeu.

În Hristos Isus. Voia lui Dumnezeu a fost arătată în Isus Hristos. Acela care vrea să cunoască în mod sigur voia lui Dumnezeu pentru propria lui viață, ar trebui să studieze viața lui Isus și acolo să găsească ilustrarea supremă a ceea ce Dumnezeu intenționează să facă creștinul. Nicăieri în altă parte nu se va găsi un model mai consistent de fericire, viață de rugăciune și recunoștință ca în viața lui Isus din Nazaret.

1 Tesaloniceni 5:19

19. Nu stingeți. Gr. sbennumi, „a stinge”, „a desființa”, „a sufoca”, „a suprima”. În Matei 12,20; Marcu 9,44–48; Efeseni 6,16; Evrei 11,34 cuvântul acesta este folosit cu privire la stingerea focului, iar în Matei 25,8, pentru stingerea candelelor. Întrucât Duhul este asociat cu focul (Matei 3,11; Faptele Apostolilor 2,3), termenul sbennumi este potrivit aici. Probabil că în biserica din Tesalonic răcise zelul unora dintre cei care manifestaseră daruri spirituale (vezi comentariul de la 1 Corinteni 12,1; 14,1). Pavel avertizează biserica împotriva stingerii flăcările spirituale care ard în mijlocul lor, ca nu cumva să alunge astfel Duhul Sfânt. Prin sfatul acesta el nu dă libertate manifestărilor fanatice care discreditează Spiritul, ci vorbește numai de acelea care sunt cu adevărat inspirate de Duhul Sfânt.

1 Tesaloniceni 5:20

20. Nu disprețuiți. Gr. exoutheneo, „a face nefolositor”, „a disprețui cu totul”.

Proorociile. [„Profetizările”, KJV]. Vezi comentariul de la 1 Corinteni 12,10; Efeseni 4,11. Din strânsa legătură care există între versetele 19 și 20 din 1 Tesaloniceni 5, ar reieși că proorocirea era una din cele mai importante daruri spirituale din Tesalonic. Interesul bisericii față de revenirea lui Hristos (cap. 1,10; 2,19; 3,13; 4,13–18; 15,32; 21,8–11) ar adăuga forță darului profeției. În biserica apostolică erau câțiva profeți adevărați (vezi Faptele Apostolilor 11,28; 15,32; 21,8–11).

1 Tesaloniceni 5:21

21. Cercetați. [„Puneți la probă”, KJV]. Gr. dokimazo (vezi comentariul de la cap. 2,4). Este necesară o cercetare atentă pentru a se face deosebire între prorociile false și cele adevărate (vezi AA 263).

Toate. [„Toate lucrurile”, KJV]. În special manifestările Duhului (v. 19 și 20). Dumnezeu a oferit teste precise pentru a hotărî dacă un prooroc este adevărat: (1) Profetul adevărat trebuie să-L mărturisească pe Hristos atât prin viață cât și prin cuvânt (1 Ioan 4,1–3). El va recunoaște și va mărturisi divinitatea lui Hristos (1 Ioan 2:22, 23). (2) Învățăturile lui trebuie să fie în acord cu învățăturile Scripturii (vezi Faptele Apostolilor 17,11; Galateni 1,8.9). (3) Rezultatul sau roadele învățării lui trebuie să fie bune (Matei 7,18–20).

Păstrați. [„Țineți bine”, KJV]. Credinciosul trebuie să cerceteze darurile spirituale, iar după ce a descoperit ce este adevărat și ce este fals, ce este bun și ce este rău, el trebuie să păstreze ce e bun, să-l păstreze în ciuda tuturor ispitelor de a-i da drumul.

Ce este bun. Adică, ce este bun în cele spirituale.

1 Tesaloniceni 5:22

22. Feriți-vă. [„Abțineți-vă”, KJV]. Gr. apechomai, „a se abține de la” (vezi comentariul de la cap. 4,3).

Ce se pare. [„Aparență”, KJV]. Gr. eidos, „formă”, „aparență exterioară”, „fel”. Referindu-se la „ce este bun” (v. 2) Pavel a folosit forma de singular, întrucât el consideră că doar „ce este bun” este rodul Duhului, și că „răul” apare sub multe măști, avertizându-i astfel pe credincioși împotriva multelor forme sub care acesta se ascunde. Acest verset a fost folosit uneori pentru a interzice ceea ce este drept numai pentru motivul că ar părea greșit în ochii unora. Oricât de corespunzător ar putea fi un astfel de sfat în anumite împrejurări, aici apostolul nu vrea să spună acest lucru. Sunt multe excepții la această regulă. Isus a vindecat în Sabat (Ioan 5,2–16 etc), și a mâncat cu vameșii și păcătoșii (Matei 9,10–13). Pentru conducătorii iudei plini de prejudecăți Faptele acestea aveau o aparență rea. Dar în ciuda acestei prejudecăți (Matei 12,9–13), Isus a săvârșit Faptele acestea ca parte a lucrării Sale. Totuși, El s-a ferit de orice rău.

1 Tesaloniceni 5:23

23. Dumnezeuul păcii. [„Și Însuși Dumnezeuul păcii”, KJV]. Mai bine, „dar Dumnezeuul păcii Însuși”. Cu acest verset Pavel își începe secțiunea finală a epistolei, căreia îi dă astfel forma unei rugăciuni. El a înălțat standardele creștine (v. 12–22), dar recunoaște că nimeni nu le poate îndeplini fără ajutor divin, așa că prin cuvintele de încheiere îi îndreaptă pe cititori spre puterea întăritoare a lui Dumnezeu. Titlul, „Dumnezeul păcii” se referă la Dumnezeu, care este sursa păcii adevărate (vezi Romani 15,33; 16,20; 2 Corinteni 13,11; Evrei 13,20.21; vezi comentariul de la Filipeni 4,7). Dumnezeu caută întotdeauna să restaureze pacea cu cei rebeli (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,18.19).

Sfințească. Gr. hagiazo (vezi comentariul de la Matei 6,9; Ioan 17,17; 1 Corinteni 7,14).

Pe deplin. Gr. holoteles, „perfect”, „deplin în toate privințele”, de la holos, „întreg” și telos, „sfârșit”. Luther a tradus cuvântul holoteles prin „total”. Adevărata sfințire cuprinde întreaga ființă: de fapt e cu neputință o sfințire parțială, în sensul că anumite aspecte ale vieții rămân nesfințite. Fiecare aspect al vieții trebuie să fie supus puterii purificatoare a Spiritului lui Dumnezeu.

Duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru. Pavel nu face aici un studiu al naturii umane, ci vrea să se asigure că nici o parte a vieții convertiților nu va rămâne neatinsă de puterea sfințitoare a lui Dumnezeu. În general Biblia pare să vorbească de o împărțire în două a naturii umane, fie trupul și sufletul, fie trupul și

duhul (vezi comentariul de la Matei 10,28; Romani 8,10; 1 Corinteni 5,3; 7,34). În Epistola către tesaloniceni termenii aceștia sunt puși laolaltă pentru a scoate în evidență că nici o parte din om nu trebuie să rămână neatinsă de influența sfințirii. Putem vedea o însemnătate specială în subîmpărțirile pe care le face Pavel. Prin „duh” (pneuma, vezi comentariul de la Luca 8,55) se poate înțelege principiul superior al inteligenței și al gândirii, cu care este înzestrat omul și cu care Dumnezeu poate să comunice prin Duhul Său (vezi comentariul de la Romani 8,16). Omul este adus la asemănarea cu Hristos prin înnoirea minții cu ajutorul Duhului Sfânt (vezi Romani 12,1.2).

Prin „suflet”, (psuche, vezi comentariul de la Matei 10,28), când este deosebit de cuvântul „duh” („spirit”), se poate înțelege acea parte a naturii umane care este formată din instincte, emoții și dorințe. Aceasta poate fi sfințită și ea. Când, prin lucrarea Duhului Sfânt, mintea e adusă în conformitate cu mintea lui Dumnezeu și rațiunea sfințită predomină asupra naturii inferioare, atunci impulsurile, care altminteri ar fi împotriva voinței lui Dumnezeu, ajung să fie supuse acesteia. În felul acesta creștinul umil poate să ajunge la un așa grad de sfințire încât impulsurile sale să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Astfel creștinul își găsește plăcerea în a face voia Sa. Legea divină este în inima lui (vezi Psalmi 40,8; Evrei 8,10; COL 312; DA 608).

Înțelesul cuvântului „trup” (soma) pare evident. Este corpul – carne, sânge și oase – care e condus fie de natura superioară, fie de cea inferioară. Când mintea este sfințită, omul nu abuzează de trup. Atunci sănătatea este prosperă. Trupul devine un instrument prin care creștinul Îl poate servi pe Domnul său. Sfințirea care nu include și trupul nu este deplină. Trupurile noastre sunt templele lui Dumnezeu. Ar trebui să ne străduim întotdeauna să le păstrăm sfinte și să-L proslăvim pe Dumnezeu prin ele (1 Corinteni 6,19,20).

Întregi. Gr. holokleros, „depline în toate privințele”, „complete”, „întregi”, de la holos, „întreg”, kleros, „parte”. Acest adjectiv poate determina oricare din substantivele de mai înainte „duh”, „suflet” și „trup”, sau poate fi îmbinat cu verbul „a păstra”, având înțelesul de „a păstra în întregime”.

Păzite. Gr. tereo, în general, „a ținea”, dar aici și în Iuda 1 este tradus „a păzi”.

Fără prihană. Gr. amemptos (vezi comentariul de la Filipeni 2,15; 1 Tesaloniceni 2,10; 3,13). Cel care e sfințit va fi păzit de Dumnezeu și înfățișat fără greșală în ziua cea mare a venirii Domnului (vezi comentariul de la Iuda 24).

La. [„Spre”, KJV]. Adică la data venirii.

Venirea. Gr. parousia, (vezi comentariul de la cap. 3,13; 4,15).

Domnului nostru Isus Hristos. În ce privește comentariul despre numele Mântuitorului, vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5.

1 Tesaloniceni 5:24

24. Cel ce v-a chemat. [„Cel ce cheamă”, KJV]. Vezi comentariul de la Romani 8,30. Chemarea individuală este cea dintâi dintr-o serie de operațiuni care se termină cu proslăvirea.

Credincios. Compară cu 1 Corinteni 1,9; 10,13; 2 Tesaloniceni 3,3; 2 Timotei 2,13; Evrei 10,23

Va face lucrul acesta. Adică El va sfinți și va păzi (v. 23). Cel Atotputernic nu cunoaște insuccesul.

1 Tesaloniceni 5:25

25. Rugați-vă pentru noi. Pavel se roagă stăruitor pentru convertiții săi (cap. 1,2.3; 5,23). El solicită acum rugăciunile lor pentru sine și asociații săi (compară cu Romani 15,30; 2 Corinteni 1,11; Efeseni 6,18.19 și Coloseni 4,3). Cererea lui nu este una egoistă, deoarece scopul său este răspândirea liberă a soliei Evangheliei, pe care el a fost chemat să o proclame (2 Tesaloniceni 3,1). Slujitorii Evangheliei și membrii laici au nevoie să se roage unii pentru alții. Ei trebuie să se roage împreună ca nimic să nu împiedice înaintarea soliei Evangheliei până la capetele pământului (5 T 718).

1 Tesaloniceni 5:26

26. Spuneți sănătate. [„Salutați”, KJV]. Gr. aspazomai, „a saluta” (Matei 5,47; Marcu 9,15; Romani 16,36 etc.).

Tuturor fraților. Unii membrii erau slabi, dar Pavel, în iubirea lui frățească, dorește să-i salute pe toți.

Sărutare sfântă. În Răsărit mai ales, cu ocazia salutului, sărutarea era un fel obișnuit de a exprima prietenie și iubire (vezi Luca 7,45; Faptele Apostolilor 20,37). „Sărutarea sfântă” sau cea „sărutare de dragoste” (1 Petru 5,14) era un simbol al iubirii dintre creștini. Se pare că la primii creștini devenise un obicei să se salute astfel cu ocazia Sfintei Cine (Iustin Martirul, First Apology, 65). Scrierile ulterioare relevă că nu se obișnuia această „sărutare sfântă” pentru persoanele de sex opus (Apostolic Constitutions, ii. 57; viii, 11).

1 Tesaloniceni 5:27

27. În Domnul. [„Prin Domnul”, KJV]. Apelând la cei care au primit primii această epistolă, Pavel făcea uz atât de autoritatea personală, cât și de cea religioasă. El dă de înțeles că epistola lui cuprinde o solie inspirată, de care au nevoie urgentă toți credincioșii tesaloniceni.

Vă rog fierbinte. [„Vă însărcinez”, KJV]. Gr. horkizo, „a conjura”, ca în Marcu 5,7; Faptele Apostolilor 19,13. Folosind un cuvânt atât de tare (compară cu Deuteronom 6,13), Pavel dă de înțeles că unii dintre conducătorii tesaloniceni nu doreau ca epistola să fie citită tuturor credincioșilor, sau că unii din membrii nu erau dispuși să o asculte (compară cu 2 Tesaloniceni 3,14).

Să fie citită. Adică public, înaintea creștinilor adunați (vezi comentariul de la Coloseni 4,16).

1 Tesaloniceni 5:28

28. Harul Domnului nostru. O salutare asemănătoare apare în epistolele lui Pavel (compară cu Romani 16,20.24; 1 Corinteni 16,23). Forma cea mai deplină a binecuvântării este dată în 2 Corinteni 13,14. Concepția apostolului cu privire la natura lui Hristos strălucește de-a lungul întregii epistole. Atât la începutul (1 Tesaloniceni 1,1) cât și la sfârșitul ei, el invocă asupra credincioșilor harul Domnului nostru Isus Hristos.

Amin. [„Amin”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale , pentru omiterea acestui cuvânt.

Fragmentul de după versetul 28 [în KJV: „Întâia Epistolă către Tesaloniceni a fost scrisă din Atena”] nu apare în nici un manuscris timpuriu. El a fost adăugat ulterior și nu făcea parte din textul original inspirat. Dovezile istorice favorizează Corintul ca localitatea din care Pavel a scris epistola (vezi Introducerea).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1–6AA 260

2 CM 127; 6T 166; 9T 135, 216

2, 3 FE 335, 354

2–5GC 38, 371

3 AA 220, 535; COL 411; DA 635; Ev 26; PP 104, 167; TM 233, 407; 4T 309; 5T 99, 187, 211, 233, 715; 8T 250

3–55T 10

4 ChS 41; 5T 216, 276; 6T 129; 9T 135

4, 5 GC 315

4-6DA 235

5 1T 404; 2T 441, 488; 3T 199

5, 6 4T 580

6 ChS 41; 5T 160, 409; 6T 410; 9T 135

8-10AA 260

12, 13 AA 261

13 2T 163

14 5T 489

14-24AA 263

15 8T 130

16-18GC 477

17 CH 423; GW 254, 258; MH 510; SC 98; TM 511; 2T 242, 397, 635; 6T 471; 7T 42

17, 18 5T 317

18 MH 255

19 CSW 28; 3T 428

22 AH 332; CH 591; Ev 680; EW 117; GW 129; MH 486, 491; MM 143, 218; TM 223; 1T 336, 353, 381, 490; 2T 248, 304, 306, 455, 457, 458, 615; 3T 239; 4T 364; 5T 138, 358, 367, 593; 6T 201

23 FE 144; GC 469, 473; ML 248; SL 7, 26; 3T 84, 570; 6T 475

24 1T 167; 2T 131

26 EW 117